

ת"פ 25426/03 - מדינת ישראל נגד ר ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

25 Mai 2017

ת"פ 25426-03-16

מ"ת 25445-03-16

מספר פל"א 105579/2016
לפני כבוד השופט ירון גת
מדינת ישראל
המאשימה

נגד
ר ד
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד אבiran אסבן

ב"כ הנאשם: עו"ד שריר

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי לזכות, מחמת הספק, את הנאשם, ר ד, מביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום - עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ג-1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין"), ועבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק.

כמו כן, החלטתי שלא להיעתר לביקשת המאשימה להרשיء את הנאשם בעבירה של ניסיון Shibush מהלכי משפט, על פי סעיפים 244 + 25 לחוק העונשין, עבירה שלא בכללה בכתב האישום והמאשימה בבקשת להרשיء את הנאשם בגין במהלך שמיית הראיות.

עמוד 1

כתב האישום

1. הנאשם הוא דודה של הגברת ג ט, ילידת שנת 1993 (להלן: "המתלוננת"). במועד הרלוונטי לכתב האישום, ובמשך כחצי שנה עבר לבקר, התגוררו המתלוננת והנאשם בדירה ברחוב X, אשר שיכת לסבה, אביו הנאשם (להלן: "**הדירה**" או "**הבית**").
2. על פי כתב האישום ביום 10.3.16, בשעה 00:19 לערך, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת ואיים עלייה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחיה, בכר שאמր לה "**אם את חוזרת הביתה אני יזכיר אותך**", וזאת בכונה להפחידה או להקניתה.
3. בהמשך למועדן לעיל, בשעה 21:00 לערך, שבה המתלוננת לדירה יחד עם בן זוגה, י מ (להלן: "י"), ובחינה בחפציה האישיים מונחים בחדר המדרגות. השניים נכנסו לדירה ופגשו בנאשם, אשר החל לกดף את המתלוננת וכיינה אותה "**שרמוטה, זונה**". בשלב מסוים, אחץ הנאשם בראשה של המתלוננת והצמידו לקיר. המתלוננת הדפה את הנאשם ונכנסה עמו בן זוגה לחדרה. באותו נסיבות, שב הנאשם גם עים על המתלוננת, בפגיעה שלא כדין בחיה, בכר שאמר לה: "**אם את ישנה כאן, אז את לא חיה יותר**", וזאת בכונה להפחידה או להקניתה. בנסיבות האמורות, איים הנאשם גם על י, בפגיעה שלא כדין בגופו, בכר שאמר לו: "**אני רוצה לראות שאתה מתקרב לבית עוד**", וזאת בכונה להפחידו או להקניתו.
4. כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק, ובעירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק.

גדר הcpfira והסכנות

5. הנאשם כפר במינוח לו.
6. אין מחלוקת בין הצדדים כי במועד האירוע הנאשם והמתלוננת התגוררו בדירה במשך חודשים נוספים, וכי התגלו ביניהם סכ索ר על רקע השימוש בדירה, נוכח רצונה של המתלוננת להביא את בן זוגה לדירה, דבר אשר לא היה מקובל על הנאשם.
7. לטענת הנאשם, המתלוננת טופلت עליו אשמת שווא, וזאת בעקבות סכ索ר שהתגלו ביניהם על רקע השימוש בדירה, כשהמתלוננת היה מניע להוציאו מהדירה נוכח הסכ索ר ביניהם.
8. הנאשם מכחיש כי התקשר למצלוננת ואיים עליה.
- הנאשם מודה כי ביום האירוע השלים את חפציה האישיים של המתלוננת, בעקבות ייכוח ביניהם, אך לטענותו הוא לא תקף אותה ולא איים עליה, אלא רק היו חילופי גידופים ביניהם. כמו כן, הנאשם מכחיש כי איים על י וטוען שרק ביקש ממנו שלא לבוא יותר לדירה.
9. אין מחלוקת כי בעת האירוע בדירה נכחו במקום הנאשם, המתלוננת, י, הגברת א ד (גיטתו של הנאשם, להלן: "א") וחברתו של הסב.

קיימת מחלוקת בין הצדדים בשאלת האם א הייתה עדת ראייה לאירוע הויכוח בדירה, כאשר המאשימה טוענת

שה אכן הייתה עדת ראה לאירוע, שכלל את האיומים על המתלוונת ועל י' ואת התקיפה של המתלוונת, ואילו הגנה טוענת כי בעת האירוע א התקלה ולכך לא הייתה עדת ראה.

העדויות שנשמעו והראיות שהוגשו

10. מטעם המאשימה העידו המתלוונת, י', השוטר رس"מ אבי בקון, ואילו המתלוונת י' העידו אודות האירועים המתוארים בכתב האישום ואודות הקשרים ביניהם לבין הנאים השוטר رس"מ אבי בקון, שהיה השוטר שהגיע למקום בעקבות קריית המתלוונת, העיד אודות הדברים שראה ושמע מהמעורבים השונים בעת הגיעו למקום, ואשר אף תועד על ידו בדו"ח פעולה. יצוין, כי הצדדים לא הגיעו את דו"ח הפעולה והעד העיד מזכירנו, שרוען לאחר קריית דו"ח הפעולה.

א העידה אודות האירוע שהתרחש בדירה והמתואר בכתב האישום, ואמרה כי אכן הייתה עדת ראה לאיומים ולתקיפה ומספרה את אשר ראתה וسمעה.

11. כמו כן, הוגש קריאה מטעם המאשימה, בהסכמה, דיסק, המכיל הקלטות שלשיחות הטלפון של המתלוונת ושל אמה עם מוקד 100 של המשטרה ביום האירוע (ת/1). יצוין כי לאחר קבלת הדיסק קריאה ובדיקת תוכנו, הסתבר כי מעבר להקלטות שלשיחות הטלפון הדיסק מכיל גם תיעוד כתוב של חלק מהפניות למשטרת. לאחר שפניתו לצדים לברר את עמדתם ביחס לティיעוד הכתוב, הודיעו הצדדים כי מוסכם עליהם שמთוך הדיסק שהוגש ישמשו קריאה רק שיחות הטלפון המוקלטות ואילו התיעוד הכתוב לא ישמש לקריאה (ראו הودעה והחלטה מיום 17.4.26). לפיכך, לא ATIICHUS לティיעוד הכתוב האמור לצורך הכרעת הדין.

כן הוגשה קריאה מטעם המאשימה, בהסכמה, הודעת הנאים (ת/2).

12. מטעם הגנה העיד הנאים, אשר הכחיש את המיויחס לו, כמתואר בגדר הcpfורה.

דין והכרעה

13. לאחר בוחנת חומר הראיות ושמיית העדויות, הגיעו למסקנה כי יש לזכות את הנאים, מחמת הספק, מכל העבירות המיויחסות לו.

אין במצע הראייתי שהוגש, כפי שיפורט להלן, כדי לבסס את הנטען כנגד הנאים בכתב האישום במידה הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, שכן נותר ספק סביר באשר להתקיימות יסודות העבירות המיויחסות לנאים.

ניתוח ראיות המאשימה

עדות המתלוונת, הגברת ג ט

14. בחקירה הראשית העידה המתלוונת כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגוררה בנכסי של סבה, יחד עם הנאים. לדבריה, ביום האירוע הנאים התקשר אליה ואימם עליה כי אם תחזיר הביתה הוא יפגע בה, אך צינה כי לא אמר באיזה אופן יפגע בה: "הוא לא אמר איך יפגע, הוא רק אמר שיפגע" (עמוד 9 שורות

16-17). יצוין, כי אף לאחר שהתווע ניסה לרענן את זיכרונה בעניין זה, תוך שהציג בפניה את הودעתה, המתלוננת לא נזכרה בדבר נוסף.

15. המתלוננת המשיכה והעדיה כי לאחר מכן שבה לדירה והבחינה כי חפציה הושלכו במדרגות בניין המגורים. הנאשם, אשר שהה בדירה, החל לגדפה והמתלוננת לא הגיבה לגידופים. או אז, דחף הנאשם את המתלוננת לכיוון הקיר: "**הנאשם הניח את ידו, לא זכרת איזה יד, על הצוואר שלי ודחף אותו אחרת לכיוון הקיר**" (עמוד 9, שורות 29-30).

לאחר שרענן זיכרונה על ידי התווע, הוסיפה המתלוננת ואמרה כי לאחר אירוע התקיפה איים הנאשם עליה במאמרו ש"**אם הייתה ישנה שם באותו יום, לא הייתה חיה**". (עמוד 10, שורות 25-26).

לדברי המתלוננת, הנאשם איים עליה כי סבר שהוא מקיים מיחסים אינטימיים עם י' בבית הסב.

כמו כן, העידה כי הנאשם איים על **"шибגעו בו, שירצח אותו משהו צזה, הוא לא הסכים שיבוא הביתה"** (עמוד 10, שורה 5).

לדברי המתלוננת, באותה עת נכחו בדירה גם י', שהוא בן זוגה באותה עת, ועוד.

16. בהתייחס לאמरתה לשוטר שהגיע למקום, לפיה הנאשם רדף אחריה עם סcin, העידה המתלוננת כי נאלצה לשקר למקץ המשטרת עת הצעקה את המשטרת למקום, וזאת על מנת להחיש את הגעתם, וזאת אי התייחסותם למספר קריאות קודמות שלה.

17. בחקירה הנגדית נחקרה המתלוננת אודות יחסיה עם הנאשם וסיפרה כי הנאשם, אשר מתגורר בדירה הסב מיום היולדו, לא הסכים כי חבריה וחברותיה יבקרו אותה בדירה הסב, ואילו הסב לא הסכים כי חבריה יוותרו לשון. על רקע חילוקי הדעות עם הנאשם, אישרה המתלוננת כי העדיפה שהנאים לא יהיה נוכח בדירה הסב.

לדבריה, במצטבר, התגוררה בדירה הסב במשך שנה.

18. בהמשך החקירה הנגדית, המתלוננת עומרה עם אחת משיחותיה עם מוקץ המשטרת, ממנה עולה כי ביקשה להחיש את הגעתם, הואיל ולדבריה הנאשם רדף אחריה עם סcin. המתלוננת אישרה כי הנאשם לא רדף אחריה באותה עת עם סcin, והשיבה כי אמרה דברים אלו למקץ המשטרתי בשל חששה שהנאים שהוא אדם מסוכן, יוחזר עם סcin.

בתשובה לשאלת הסנגוריית אם הנאשם הלך להביא סcin, אמרה כי הנאשם הלך לדודה, והוא חששה כי הוא הלך להביא סcin, הואיל והו תקופות קודמות בהן הוא התנהג באלים. כאשר עומרה עם העובדה כי יש בדירה הסב מטבח, השיבה כי "**מי אמר שיש סכו"ם. באתי לשם עשייתי נקיון, היו דברים חלודים וזרקתי. אני אוכלת בחד פומי, אני אוכלת בחוץ לא בבית**". (עמוד 20, שורות 8-9).

לדבריה, לא הפריע לה לשקר למשטרת, ברם צינה כי למדה את לkerja ומאז שהגישה תלונה למשטרת אין בכוונתה לשקר: "**לא הפריע לי לשקר למשטרת. למדתי את הלקח שלי מעכשו אני לא אשקר. מאז שהتلוננתי למדתי את הלקח**". (עמוד 20, שורות 17-18).

19. המתלוננת נשאה לגבי עדות השוטר אבי בקון, לפיה אמרה גם לו, בעת שהגיע לדירה, כי הנאשם רדף אחריה עם סcin, והכחישה שאמרה את הדברים לשוטר: "**אני לא אמרתי דבר צזה**". (עמוד 20, שורה

(30)

20. המתלוננת אישרה כי המתינה מתחת לבניין עד אשר אחיה הגיע למקום.

21. הסגנורית הציגה למתלוננת שיחה נוספת שערכה עם מוקד המשטרה ביום האירוע, בשעה 22:03, ממנה עולה כי השוטרת ביקשה ממנה להתרחק מהנאשם, ובתגובה אמרה המתלוננת: "אי אפשר, אי אפשר". המתלוננת העידה כי אמרה זאת מכיוון שלאחר האירוע רצתה לשוב לדירה על מנת לחת את חפזיה, אך הנאשם כל העת ירד ועלה במדרגות, ורק בעת שאחיה היה במקום היא עלתה חזרה לדירה. המתלוננת אישרה לסגנורית שהיא חשובה לה לחת את הדברים שלה, גם במחair של דקירה (עמוד 21, שורה 29).

22. בהתייחס לעדות היעידה המתלוננת כי אין ביניהם היכרות עמוקה, הוואיל ויצאה עמו כחודש, וכי אין לו אינטרס להגן עליו הוואיל והוא חשש משפחת הנאשם.

המתלוננת אישרה את דבריו ובעדותו בהתייחס לאמרת הנאשם כלפיו בדירה, לפיהם הנאשם אמר לו רק "אל תתקרב לבית" (עמוד 12, שורה 28). המתלוננת אמרה: "כן. זה שהוא אמר אל תתקרב לפה זה לא אiom?" (עמוד 22, שורה 13).

23. המתלוננת אישרה כי לאחר האירוע התקשרה לאמה ומספרה לה את כל אשר התרחש עם הנאשם. "ש. האם סיפרת לה כל מה שקרה עם ר? ת. כן" (עמוד 22, שורות 21-20). עם זאת צוין, כי המתלוננת העידה כי לא סיפרה לאמה אודות ענייניה האישים, כגון כי הלכה ללון אצלו לאחר האירוע.

24. המתלוננת אישרה כי א נכח בדירה בעת קרות האירוע, אך לדבריה לא הייתה עדה לאירוע התקיפה, הוואיל ובאותה עת הייתה התקלחנה.

עוד הוסיפה המתלוננת כי א מסרה לה לאחר החקירה שהיא צילמה את האירוע והquia הציגה את הסרטון בפני החוקרים. המתלוננת עומרה עם דבריו כי לא קיים סרטון שכזה והשיבה כי א אכן אמרה לה זאת. בהמשך אמרה כי יש לבדוק את הימצאות הסרטון במכשיר הנייד שלו, שכן יתכן שא לא העידה אמת בעניין זה (עמוד 23, שורות 13-14).

עם זאת, המתלוננת שבה ואישרה כי בעת אירוע התקיפה נשוא האישום א הייתה במקלחת: "כן, היא הייתה במקלחת". (עמוד 23, שורות 4-5).

25. בחקירה החזרת, חזרה המתלוננת על עדותה לפיה בעת שהשוטרים הגיעו למקום היא לא אמרה להם שהנאשם החזיק בסכין, אלא רק מסרה זאת בעת שהתקשרה למוקד המשטרה.

לשאלת התובע באיזה שלב באירוע א התקלחנה, השיבה המתלוננת: "היא התקלחנהولي היא אמרה שהיא צילמה. אני לא יודעת איך היא צילמה, אני לא ראיתי... כשהיא הייתה במקלחת אני כבר ירדתי למטה. אני לא יודעת אם היא צילמה". (עמוד 23, שורות 29-31).

26. כאמור, הוגש בהסכמה דיסק המתעד את שיחות המתלוננת ואמה עם מוקד המשטרה מיום 3.10.16 (ת/1).

השיחה הראשונה למוקד המשטרה נעשתה על ידי אמה של המתלוננת. שיחה זו, שנערכה ביום 10.3.16 בשעה 21:32, עולה כי האם התקשרה וביקשה שתישלח נידת לדירה ברמת גן, הוואיל ואחיה מסלך את בתה מהדירה, ומכוון שהם רבים שם והוא השלים את בגדיה.

השיחה הראשונה של המטלוננט עם מוקד המשטרת מבוצעת באותו היום בשעה 21:21. בשיחה זו המטלוננט מוסרת למוקד כי דודה אים עליה, קיליל אותה "זונה ושרמוטה", העיף לה את הדברים מהבית, הרים ידיים, והוא הלך להביא משאנו שידקור אותה. המטלוננט ביקשה כי תישלח ניידת משטרת לדירה.

בשיחה נוספת של המטלוננט עם המוקד, מהשעה 21:52, מבקשת המטלוננט כי יגיעו בהקדם לדירה, תוך שהיא אומרת שהדוד נמצא, והוא אמר לה שהוא הלך להביא סכין.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:03, מבקשת המטלוננט מהמוקד שיגיעו בהקדם, תוך שהיא מצינית כי חלפו כ-45 דקות מאז התקשרה לראשונה למשטרת. המטלוננט מבקשת שהמשטרת תעגע במהרה "**לפנִי שאני אזכיר פה, תעגעו מהר**". בתגובהה המוקדנית אומרת לה שתוותר כמו שיוטר רחוק מהנאשם, אך המטלוננט משיבה כי "**אי אפשר**", והמקדנית אומרת לה שתנסה לא להתקרב אליו.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:07, המטלוננט מצינית כי הזמינה את המשטרת לפני כ-45 דקות, ובתגובהה המוקדנית מוסרת לה כי תזרז את הניידת.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:12, המוקדנית מוסרת למטלוננט כי הניידת בדרך, ובתגובהה המטלוננט אומרת "**הבן אדם עוד שני דוקר אותו**".

בשיחה الأخيرة, מהשעה 22:23, המטלוננט אומרת למוקד כי הבן אדם (הכוונה לנאשם) רודף אחריה עם סכין.

טענות המאשימה ביחס לעדות המטלוננט

27. לטענת המאשימה, המטלוננט מסרה גרסה עקבית ומהימנה, לפיה הנאשם אים עליה ותקף אותה, כמתואר בכתב האישום.

28. לטענת המאשימה יש לתת אמון בגרסת המטלוננט.

גרסת המטלוננט היא הגיונית, כאשר המneau של הנאשם לתקיפתה, כפי שהובר במשפט, הוא חסר שביעות רצונו של הנאשם מרצונה של המטלוננט שבן זוגה יבוא לדירת הסב.

טענת המאשימה, בהתייחס לאמירויות הלא נכוןות של המטלוננט לפיהן הנאשם רודף אחריה עם סכין, הרי שימושית הדיסק **ת/1** עולה כי רק בשיחת האחרונה של המטלוננט עם המשטרת, לאחר עיכוב של כ-45 דקות בהגעת הניידת, מתור מצוקה וחושם מהנאשם (על רקע היסטוריה קודמת), הפריצה המטלוננט ואמרה כי הנאשם רודף אחריה עם סכין, וזאת על מנת להחיש את הגעת המשטרת למקום. בהזדמנות הראשונה שבסירה המטלוננט את גרסתה, במסגרת התלוונה שהגישה, חזרה בה המטלוננטمامירה זו, והיא העידה על כך גם במסגרת עדותה בבית המשפט.

עם זאת, בא כוח המאשימה לא ידע להסביר את הפער בין דבריו השוטר אבי בקון, לפיהם גם כאשר הגיע למקום המטלוננט אמרה לו שהנאשם רודף אחריה כשהוא אוחז בסכין, לבין התחושה של המטלוננט את אמרת הדברים הללו לשוטר.

טענות ההגנה ביחס לעדות המטלוננט

29. לטענת ההגנה עדות המתלוונת היא בלתי מהימנה, מגמתית ונגועה במניע לפגוע בנאשם ולהשhir את פניו, נוכח סכוש משפחתי ביניהם ורצונה להוציא את הנאשם מביתו.

כמו כן הוכח כי עדותה רצופה פרכות וشكרים, לרבות שקרים הנוגעים ללבית האישום ואשר יורדים לשורש העניין.

30. שקר מהותי בגרסת המתלוונת נוגע לטענתה כי הנאשם איים עליה עם סכין ואף רדף אחריה עם סכין.
בעודותה אישרה העודה כי הנאשם לא איים עליה עם סכין ולא רדף אחריה עם סכין במהלך האירוע.

עם זאת, בעת שהתקשרה המתלוונת למקום המשטרתי היא מסרה כי הנאשם רודף אחריה עם סכין. לטענת ההגנה אין לקבל את הסברה של המתלוונת כי שיקלה בעניין זה מכיוון שחששה שהנאשם אכן יפגע בה עם סכין. זאת מכיוון שלאחר האירוע המתלוונת המתינה בקומת הכניסה של הבניין ולא נמלטה מהמקום, גם שМОקדנית המשטרת הפצירה בה להתרחק מהמקום, ומכיון שמסירה בעודותה שביקשה לעלות חזרה לדירה על מנת לקחת את חפציה והייתה נוכונה לעשות זאת גם במחיר של סיון חייה. כמו כן, המתלוונת העודה כי לאחר האירוע סבירה שהנאשם הלך מהדירה על מנת להביא סכין, אך כשעומתה עם העובדה כי קיימים סכינים במטבח הבית, השיבה תשובה מופרכת שיתכן ואין סכום ממתכת בבית. יתרה מכך, א, בדומה לנאים ובניגוד למතלוונת, מסירה לשוטר שהגיע למקום, אבי בקoon, כי הנאשם הלך להביא כסף.

אין מקום לקבל גם את טענת המתלוונת כי שיקלה למשטרת בעניין הסכין כדי לזרז את הגעת השוטרים למקום, שכן המתלוונת חזרה על שקר זה גם לאחר הגעת המשטרת למקום, בפנוי של השוטר אבי בקoon אשר הגיע למקום האירוע, כפי שהעיד השוטר.

זאת ועוד, המתלוונת שללה בעודותה כי סיפרה לשוטר אבי בקoon על כך שהנאשם איים עליה עם סכין ורדף אחריה עם סכין, ועודותה בעניין זה סותרת חזיתית את עדות השוטר בקoon, אשר יש להעדיף מאחר שמדובר בעודות שוטר אובייקטיבי.

המתלוונת העודה כי לא הפריע לה לשקר לגורםים במשטרת.

31. לטענת ההגנה קיימת סתירה מהותית בין גרסת המתלוונת לבין גרסתו של י, באשר לאיומים נגד י. המתלוונת העודה כי הנאשם איים לרצוח את י, ואילו י העיד כי הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות המתלוונת

32. בחינת עדות המתלוונת, לרבות בחינת ההתרשות הבלתי אמצעית מהעדות ומאותות האמת שעלו ממנה, ולרבות בחינת עקיביותה הפנימית של הגרסה ועימותה מול יתר העדויות והראיות, והכל על רקע היחסים העכשוויים בין המתלוונת לבין הנאשם - מובילה אותה למסקנה כי מדובר בעודות שקשה לייחס לה מהימנות גבוהה ומשקל ראוי��.

33. בחינת עדותה של המתלוונת, למול גרסאותה במשטרת ולמול גרסאות יתר העדים, מלמדת על קיומן של סתירות פנימיות וחיצונית, שחלקו מהותיות וירודות לשורשו של עניין. כמו כן, ניתן היה להתרשם מחוסר עקיביות בחלוקת מהותיים בעודותה.

معدות המתלוונת ניתן היה להתרשם, כי היא אינה מפנימה עד תום את מהות ההליך המשפטי ואת המשמעות
עמוד 7

המיוחדת שיש לחת על עדות בבית המשפט. ניכר היה כי המתלוונת אינה מבינה עד תום את חשבונות מעמד העדות בבית המשפט. צוין, כי בראשית עדותה דיברה המתלוונת בצורה בלתי מכובדת, גם כלפי בית המשפט.

34. במהלך עדותה לא היססה המתלוונת לומר גם כי לא הפריע לה לשקר במשטרה, גם שהוסיפה ואמרה כי מאז למדה את לcketה (עמוד 20, שורות 17-18). כמו כן, עדותה לעיתים לקתה בחוסר סבירות וקלות דעתך.

בנוסף, ניתן היה להתרשם כי בחלק מעודותה בבית משפט, וביתר שאת בחקירה במשטרה, המתלוונת הפריזה, העצימה והגזימה בתיאוריה ביחס למעשי הנאשם, עד כדי אי אמירות אמת בגרסאותיה הראשונית בפני גורמי המשטרה, כפי שיבוואר בהמשך, באופן המקשה על מתן אמון גבוה בגרסתה.

35. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים כי במועד האירוע הנאשם והמתלוונת התגרוaro בדירה במשר מס' 30, וכי התגלו ביניהם סכוס על רקע השימוש בדירה, נוכח רצונה של המתלוונת להביא את בן הזוג לדירה, דבר אשר לא היה מקובל על הנאשם.

על רקע סכוס זה, אישרה המתלוונת בעדותה כי בהתרשם מעצמת הטינה שלה כלפי הנאשם, גם במועד מתן העדות. עד התביעה י מוטחזה אישר בעדותו כי התרשם מהמתלוונת העדיפה שהנאשם לא יהיה נוכח בדירות הסב. גם מעדותה של המתלוונת ניתן היה להתרשם מעצמת הטינה שלה כלפי הנאשם, גם במועד מתן העדות.

הרושם שהתקבל מתשובייה של המתלוונת, כמו גם מהתנהוגותה במהלך עדותה, הוא כי טינתה כלפי הנאשם עלולה לגבור לעיתים על הכרתת בחשיבות של שמירת טוהר ההליך החקירתי והמשפטי.

במצב דברים זה, נוכח העובדה כי המתלוונת לבען הנאשם והעדפה כי הנאשם לא יהיה נוכח בדירה - טעונה עדות המתלוונת בירור והתייחסות זיהרים.

36. בחינת עדותה של המתלוונת, למול גרסאותה במשטרה ולמול גרסאות יתר העדים, מלמדת על קיומן של סתירות פנימיות וחיצונית, שחלקו מהותיות וירודות לשורשו של עניין.

37. האזנה לדיסק, המכיל את הקלטות שיחות הטלפון של המתלוונת ושל אמה עם מוקד המשטרה (**ת/1**), מלמדת כי בשיחתה הראשונה של המתלוונת עם מוקד המשטרה מסרה המתלוונת שהנאשם השלים את חפציה, הרם ידים, והלך להביא משאו שידקור אותה.

עם זאת, מהדיסק עולה כי השיחה הראשונה ביותר למשטרה בוצעה דווקא על ידי אמה של המתלוונת, וזאת לאחר שהמתלוונת שוחחה עמה, סיפרה את שקרה וביקשה ממנו להזמין משטרה. האזנה לשיחת האם עם המשטרה מעלה כי האם לא מסרה למשטרה על כך שהנאשם תקף את המתלוונת או איים עליו, אלא רק ביקשה שתגע משטרה לדירה הוואיל והנאשם מסלך את המתלוונת מהדירה, ומכיון שהם רבים שם והוא השלים את בגדיה. בעדותה אמרה המתלוונת כי סיפרה לאמה את כל מה שקרה עם הנאשם (עמוד 22, שורות 20-21). לפיכך, ככל שהמתלוונת אכן סיפרה לאמה אודות כל שקרה עם הנאשם, וככל שהאירוע אכן כלל תקיפה ואיומים, מצופה היה שהאם תמסור דברים אלו, בצורה כלשהי, גם למשטרה.

לא זו אף זאת, חסר העקבויות וההתפתחות בגרסת המתלוונת ביחס למעשי הנאשם עולה גם מבחינת עדותו של השוטר בcourt, אשר קיבל מהמתלוונת את גרסתה הראשונית במקום. עדות השוטר בcourt עולה כי המתלוונת לא סיפרה לו שהנאשם תקף אותה, אלא רק אמרה לו שאיים עליה ורדף אחריה עם סכין).

38. סוגיה מהותית נוספת לגביה מסרה המתלוונת גרסה בלתי עקבית וمتפתחת, היא הטענה כי הנאשם אימען עליה עם סיכון עת רדף אחריה כשוכין בידו.

בעודותה בבית המשפט אישרה המתלוונת, חד משמעית, כי הנאשם לא אימען עליה עם סיכון ולא רדף אחריה עם סיכון במהלך האירוע.

בניגוד לכך, כאמור, בעת שהתקשרה המתלוונת למועד המשטרתי היא מסרה תחילתה, בין היתר, כי הנאשם הילך להביא שהוא שידקור אותה, ולבסוף, בשיחה האחורונה מהשעה 22:23, אמרה למועדנית בבירור כי הנאשם רודף אחריה עם סיכון.

לטענת המתלוונת והמאשימה, המתלוונת אמרה דברים אלו למועד המשטרתי בשל חששה בכך שהנายนם, שהוא אדם מסוכן, ייחזר עם סיכון וידקור אותה. עם זאת, נוכחות התנהוגותה של המתלוונת ודבריה קשה לקבל את הטענה כי היא אכן חששה שהנายนם ידקור אותה. המתלוונת העידה כי לאחר האירוע היא מתינה בקומת הכניסה של הבניין ולא נמלטה מהמקום, וזאת גם שמועדנית המשטרה הפצירה בה להתרחק מהמקום. כמו כן, המתלוונת העידה שביקשה לעלות חזרה לדירה על מנת לקחת את חפצייה, והייתה נוכנה לעשות זאת גם במחair של סיכון גופה וחיה (עמוד 21, שורה 29).

המתלוונת והמאשימה העלו טענה נוספת, לפיה המתלוונת שיקרה למשטרה בעניין הסיכון כדי לזרז את הגעת השוטרים למקום, לאחר שהתמהמהו דקות ממושכות, ובזהדמנות הראשונה שבה מסרה את גרסתה היא חזרה בה מהאריות הלא נכונות לגבי הסיכון. אכן, מהאזור לשיחות עם מועד המשטרה עולה כי המתלוונת ביקשה להחיש את הגעת נידת המשטרה למקום ותוקף כך סיירה על האים בסיכון, וכן בהודעתה במשטרת המתלוונת אכן לא חזרת על הטענה כי הנאשם רדף אחריה עם סיכון. עם זאת, לאחר שהגיע למקום השוטר אבי בקון אמרה המתלוונת גם לו כי הנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסיכון. דברים אלו עולים בבירור מעדותו של השוטר בקון, אשר העיד מזכירנו, לאחר שקרה את דוח הפעולה שכתב בסמוך לאחר האירוע (שלא הוגש כראיה). המתלוונת אמונה הכחישה כי אמרה דברים אלו לשוטר בקון, אך אני מוצא להעדייף את דבריו השוטר בקון בעניין זה, בהיותו שוטר שעמיד באובייקטיביות ובנטירליות לגבי האירוע ולגבי הדברים ששמע ממעורבים בקשר אליו. לפיכך, הטענה כי המתלוונת העלה את עניין הסיכון רק כדי לזרז את הגעת השוטר בקון בה מאירותה הלא נכונות לגבי הסיכון בהזדמנות הראשונה, אינה יכולה לעמוד. בעת שהגיע השוטר בקון למקום, לא היה עוד צורך להעלות את עניין הסיכון על מנת לזרז את הגעת השוטרים, שכן השוטרים כבר הגיעו והמתלוונת כבר לא הייתה בסכנה (וויוזכר כי בשלב זה גם אchia של המתלוונת כבר הייתה בפני השוטר בקון, אך ההזדמנות הראשונה של המתלוונת לחזור בה מהאריות הלא נכונות לגבי הסיכון הייתה לפני השוטר בקון, והוא לא עשתה זאת וchezra גם בפני השוטר בקון על הטענות הלא נכונות בעניין הסיכון).

קשה גם לקבל את דברי המתלוונת לפיהם לאחר הדירה והילך על מנת להביא סיכון. המתלוונת עומתה בחקירתה הנגדית עם העובדה שקייםים סכנים גם במטבח הבית, כך שהנายนם לא היה צריך לעזוב את הדירה על מנת להביא סיכון. המתלוונת השיבה תשובה בלתי סבירה כי יתכן ואין סכום ממתכת בבית (עמוד 20, שורות 9-8). קשה לקבל כי בדירה בה מתגוררים דרך קבוע שלושה אנשים ומעלה (הסביר, חבירתו של הסב והנายนם) לא יהיה סכום ממתכת. יתרה מכך, הנאשם אמר, כבר בחקירה המשטרת ובהמשך גם בעודותיו, כי הילך להביא כסף, והשוטר אבי בקון, שהגיע למקום לאחר האירוע ושוחח עם המעורבים, אישר כי גם אמרה לו שהנายนם הילך להביא כסף.

邏輯, לא ניתן להタルם מהאפשרות שהמתלוונת העלה את הטענה כי הנאשם רדף אחריה עם סיכון על מנת

להשhir את פניו באופן מגמתי.

39. בחינת עדות המתלוננת למול יתר העדויות והראיות במשפט מעלה כי קיימות גם סתרות חיצונית, למול העדויות האחרות, שחלקו מהותיות וירודות לשורש העניין.

ראשית, כפי שפורט בהרבה לעיל, השוטר אבי בקון העיד כי בעת שהגיע למקום האירוע המתלוננת אמרה לו שהנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסכין. המתלוננת שללה בעדotta שאמרה דברים אלו לשוטר בקון. כאמור, אני מוצא להעיף את דבריו של השוטר בקון, שהעיד עד מטעם המאשימה, בהיותו שוטר אובייקטיבי, ניטרי, ונוטל עניין אישי באירוע, ומאחר ולא מצאת כל טעם מדוע השוטר בקון לא יאמראמת או יתבלבל בעניין זה. יש לציין, כי השוטר בקון אמר את הדברים בעדותו לאחר שעין בדוח הפעולה שערך מיד בסמוך לאחר האירוע (שלא הגיע קריאה).

40. שנית, המתלוננת טענה בעדotta כי אמרה לה שצילה צילום וידיאו של האירוע והחצילום מצוי במכשיר הנידד שלה. לעומת זאת, עדת התביעה א ד העידה (כפי שיבוא בהמשך) כי לא צילמה צילום וידיאו של האירוע וכי לא סיפרה למתלוננת שביצעה צילום שכזה. כאשר נתן זה הוטח במתלוננת היא עמדה על גרסתה והוסיפה כי יש לבדוק את הימצאות הסרטון במכשיר הנידד של א, שכן יתכן שא לא העידה אמרה בעניין זה (עמוד 23, שורות 13-14).

בנוסף, המתלוננת העידה כי הגם שא נכחה בדירה בעת אירוע התקיפה והאיומים, היא לא הייתה עדת ראייה לאירוע, מאחר שבזמן האירוע היא התקלחה. לעומת זאת, עדת התביעה א ד העידה (כפי שיבוא בהמשך), כי כן הייתה עדת ראייה לאירוע.

כמו כן, המתלוננת העידה כי לאחר האירוע הנאשם עזב את הדירה והלך לדודה, והוא חשש שהוא הלך להביא סכין. לעומת זאת, עדת התביעה א ד סיפרה לשוטר אבי בקון, שהגיע למקום לאחר האירוע, שהנאשם הלך מהדירה על מנת להביא כסף, והשוטר בקון אישר זאת בעדותו. עם זאת, חשוב לציין כי לא נשאלת על עניין זה בעדotta.

41. שלישיית, המתלוננת העידה כי הנאשם איים על א שיפגע בו או שירצח אותו, מאחר ולא הסכים שיבוא לדירה (עמוד 10, שורה 5). לעומת זאת, עד התביעה י מוטחזה העיד (כפי שיבוא בהמשך) כי הנאשם אמר לו רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28). בהמשך עדotta שינתה המתלוננת את גרסתה בעניין זה ולמעשה אישרה את דברי י בעדותו, לפיהם הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית, וזאת כי לשיטתה גם דברים אלו מהווים איום (עמוד 12, שורה 28; עמוד 22, שורה 13).

הפער בין גרסת המתלוננת לגרסת י והשינוי שחל בגרסה המתלוננת לאחר שהוצגה לה גרסת י, מלמדים על מגמות עדות המתלוננת כנגד הנאשם ונטיתה להעצים את תיאוריה, באופן המכرسم בנסיבות העדות.

42. בחינת תיאור התקיפה עצמה מעלה כי קיימים הבדלים בין עדות המתלוננת לעדויותיהם של א ו. המתלוננת העידה כי הנאשם הניח את ידו על צווארها ודחף אותה כלפיו הקיר (עמוד 9, שורות 29-30). העיד כי הנאשם דחף את המתלוננת בשתי ידיים באחור החזה-בטן כלפיו הקיר (עמוד 12, שורה 24). א העידה כי הנאשם תפס את המתלוננת מהחולצה עם יד אחת ודחף והצמיד אותה כלפיו הקיר (עמוד 26, שורות 8-12).אמין אין מדובר בהבדלים דרמטיים, אך בהינתן יתר הקשיים והסתירות בעדות המתלוננת סבורני כי יש להבדלים אלו ממשמעות מסוימת. עוד יצוין, כי אף אחד מהעדדים לא העיד כי הנאשם אחז בראשה של המתלוננת, לנטען בכתב האישום.

43. על האמור לעיל, יש להוסיף כי ישנו פערים בין עדות המתלוננת לבין הנטען בכתב האישום. באשר לטענה שהנאשם איים על המתלוננת בטלפון, בעודה העידה המתלוננת כי הנאשם איים עליו שאם תחזור הביתה הוא יפגע בה, מבלתי שאמיר איך יפגע בה (עמוד 9 שורות 16-17). המתלוננת לא הוסיפה דבר בעניין זה גם לאחר שהותבע ניסעה לרענן את זיכרונה. לעומת זאת, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה "אם את חוזרת הביתה אני יזכיר אותך".

באשר לתייר התקיפה העידה המתלוונת שהנאשם הניח את ידו על צווארה ודחף אותה אחורה לכיוון הקיר (עמוד 9, שורות 29-30). בכתב האישום, לעומת זאת, נטען כי "**אחז הנאשם בראשה של המתלוונת והצמידו לקיר**".

בכתב האישום נתען שהנאים אמר ל' **"אני רוצה לראות שאתה מתקרב בבית עוד."** באשר לאום על' העידה המתלוונת בתחילת שהנאים אמר ל' שיפגע בו או שירצח אותו באם יבוא לבית (עמוד 10, שורה 5), ובהמשך שינתה גרסה והעידה שהנאים אמר ל' רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28).

גם פערים אלו אינם דרמטיים, אך בהינתן יתר הקשיים והסתירות בעדות המתלוונת סבורני כי לפערים אלו יש משמעות מסוימת.

44. הנה כי כן, בחינת עדות המתלוננת, לרבות בחינת התרשומות הבלתי אמצעית מהעדות, ולרבות בחינת עקוביותה הפנימית של הגresa ועימותה מול יתר העדויות והראיות, אשר העלו סתיות מהותיות, פרוכות וחוסר עקוביות בגרסאותו, והכל על רקע הסכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם, שאינו שניי בחלוקת - מובילה אותי למסקנה כי מדובר בעדות שקשה לייחס לה מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גובה.

עדות העד, מר י' מוטחדרה

45. בעודתו סיפור י Ci בזמן הרלוונטי לכתב האישום היה מצוי בקשר רומני עם המתלוונת לתקופה של בחודש. Ciום הם אינם בקשר רומני.

לדבריו, ביום האירוע בעת ששחה יחד עם המטלוננת בפארק הלאומי, הנאשם התקשר למטלוננת, גידף אותה ואימע עליה בל תחזר הביתה.

במהלך, בעת שהם הגיעו לבית הסב בו התגוררה המתלוננת, הבחינו כי הנאשם הוציא את חפציה של המתלוננת מהבית. לפעת הנאשם דחף את המתלוננת לקיר **"היא עפה אחריה"**. (**מדגים דחיפה בשתי ידיהם באחור החזה בטן) ודחף אותה לקיר** (עמוד 12, שורה 24), גידף אותה ואימס עליה **"שירצח אותה ולא תחזיר הביתה"** (עמוד 12, שורה 28).

בהתיחס לאיום הנאשם כלפי העיד: "לי הוא לא אמר כלום, רק אמר אל תקרב לבית. אני ממש פחדתי שם ממה שקרהה". (עמוד 12, שורה 28).

טרם האירוע נשוא האישום, לא הייתה היכרות בין לבון הנאים.

46. בחקירתו הנגידית אישר י את דברי הסגנורית כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התרשם שהמתלוונת העדיפה שהנאשם לא יהיה בבית.

לדבריו, נכח ליד המתלוננת בעת שהיא התקשרה למוקד המשטרה, והוא השיב לשאלת הסגירות כי המתלוננת עמוד 11

דיברה אמת בשיחותיה עם מוקד המשטרה. עם זאת, בעת שועמת עם העובדה כי המתלוונת מסרה למשטרה שהנאשם רודף אחריה עם סכין, בחר שלא להגיב לשאלת ואמר **"לא מביב. אם בית המשפט אומר אני חייב להגיב, אני אומר שהוא רוצה לרוץ אותה."** י אישר כי בחר שלא להגיב לשאלת מהיון שהמתלוונת חשובה לו. לאחר שבית המשפט ציין בפניו כי הוא מעד באזהרה וعليו לומר את האמת, השיב **"אם אני אגיד שאתה לא זוכר. אני לא זוכר חלפה השנה."** (עמוד 13, שורה 19).

47. י אישר את דבריו המתלוונת בחיקرتה במשטרה, לפיהם לא הייתה עדה לאירוע התקיפה הויל ובאותה עת היא התקלחה: **"כן זה נכון, באותו זמן היא הייתה במקלחת."** (עמוד 25, שורה 6). בחקירהו החוזרת הבביר: **"שנגןנו הbitה היא הייתה במקלחת עד אמצע האירוע. היא יצאה אחורי שהתחילה כל הבלגן. אחורי שהוא איים עם הסכין זהה. לשאלת בית המשפט איזה סכין, אני משיב ככה כתוב שם (מתייחס לציטוט מההודהה של ג'), אני בעניינים שלי לא ראייתי סכין. אחורי שהוא איים ואחרי הדחיפה יצאה. א ראתה את הצעקות והקללות. זה מה שאני זוכר."** (עמוד 25, שורות 11-13).

טענות המאשימה ביחס לעדות '

48. לטענת המאשימה י מסר גרסה עקבית, מהימנה וברת אמון, לפיה הנאשם איים ותקף את המתלוונת כמתואר בכתב האישום.

49. לטענת המאשימה, חיזוק למהימנות גרסתו של י, עליה מתגבותו עת סירב להשיב לשאלת האם הנאשם רדף אחורי המתלוונת עם סכין, דבר המלמד על יושרו והפנמת עדות באזהרה.

טענות ההגנה ביחס לעדות '

50. לטענת ההגנה עדותו של י היה בלתי מהימנה ומגמתית, והוא פעל מתוך מניע לסייע למתלוונת ולפגוע בנאשם ולהשhir את פניו.

יא בחל לשקר או להימנע מלהסביר על שאלות בחיקרטו על מנת לגבות את המתלוונת ולתמוך בגרסהה.

51. כמו כן, עדותו של י, נוגעה בשקרים הנוגעים לליית האישום ויורדים לשורש העניין.

52. לפיכך, אין לתת אמון בגרסהו של י.

הכרעה בעניין המשקל ומהימנות של עדות '

53. בחינת עדותו של י, לרבות בחינת זיקתו למתלוונת, בעת האירוע ובעת העדות, ועימותה למול העדויות האחרות, מובילה אותו למסקנה כי לא ניתן לייחס לעדותו מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, ואין בה כדי לסייע באופן ממשי לגרסת המתלוונת או לתמוך בה.

54. י אמן העיד כי אינו מכיר את הנאשם. עם זאת, הוא העיד גם שבעת האירוע הוא היה בן זוגה של המתלוונת, וכי חרב העובדה שנפרדו בעבר זמן קצר היא עדין חשובה לו, גם היום. ההתרשות הבלתי

אמצעית מעודתו של י' היא כי הוא עדין חף בטובتها של המתלוונת ומעוניין לס"ע לה, ועל כן ניסה ליישב את עדותו עם עדות המתלוונת, כך שקיים קושי רב לייחס משקל ממש לעדותו ולהסתמך עליה.

כך, כשנשאל לגבי דבריה של המתלוונת בשיחותיה עם מוקד המשטרה העיד תחילה כי המתלוונת אמרה אמת בשיחות אלו. בהמשך, לאחר שיעומת עם העובדה כי המתלוונת מסרה למשטרה שהנאשם רודף אחריה עם סכין, בחר שלא להגיב לשאלת, לדבוריו מכיוון שהמתלוונת חשובה לו. לאחר שהובחר לו כי עליו להעיד אמת השיב: "ואם אני אגיד שאתה לא זוכה. אני לא זוכר חלפה השנה." (עמוד 13, שורה 19). התנהלות זו של י' מלמדת על רצונו לס"ע למתלוונת, גם תוך התחמקות ממתן מענה ישיר לשאלות שנשאלו בעדותו.

רצונו של העיד לס"ע למתלוונת עליה גם בחקירותו החזרתי, עת טען, בפליטתה, שהנאשם איים עם סכין, ורק לאור שאלת בית המשפט הבהיר כי ציטט מדבריה של המתלוונת, הגם שהוא עצמו לא ראה סכין (עמוד 25, שורות 13-11).

המשך בмагמת ההתחמקות, גם כאשר טען בעדותו כי אינו זוכר את חתימותיו על הוועדות במשטרה.

55. בחינת עדותו של י' למול יתר העדויות במשפט מעלה כי קיימות סתיות חיצונית למול העדויות האחרות. כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין עדותו של י' לבין עדות המתלוונת, בכל הנוגע לאים הנטען נגד י'. העיד שהנאשם אמר לו רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28). המתלוונת, לעומת זאת, העידה תחילתה שהנאשם איים על י' שיפגע בו או שירצת אותו, ורק בהמשך עדותה שינתה את גורסתה בדומה לדבריו. בנוספ', אישר בעדותו שא לא הייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה הויאל ובאותה עת היא התקלחה (עמוד 25, שורה 6; עמוד 25, שורות 13-11), וזאת בניגוד לעדות א', אשר אמרה כי כן הייתה עדת ראייה לתקיפה ולאיומים.

כמו כן, כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין י', המתלוונת וא' לגבי האופן בו תיארו את התקיפה, שכולם מוסרים תיאור השונה מהנתען בכתב האישום.

56. בכל הנוגע לאים הנטען נגד המתלוונת בטלפון, י' לא העיד על איום בדקירה, בניגוד לנטען בכתב האישום.

57. באשר לטענה ביחס לאים של הנאשם לפני, התרשםתי כי עדותו של י' לא לקתה במגמות, הויאל והנטען לגבי האיומים הופנה לפני ובעניין זה לא חשב' צורך לגבות את המתלוונת ולכן העיד באופן חופשי וסיפר בפשטות את אשר ארע: "לי הוא לא אמר כלום, רק אמר אל תתקרב לבית". עדותו של י' בעניין זה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם.

58. הנה כי כן, בחינת עדותו של י' בראי זיקתו למתלוונת, המלמדת על מגמותו לטובת המתלוונת ועלمامציו להתאים את גרסתו לגרסה בהתייחס למעשי הנאשם לפני, וטור עימותה ל מול העדויות האחרות, מוביילה אותה למסקנה כי קשה לייחס לעדותו מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה, ובפרט ביחס למעשים המוחשיים לנאםן נגד המתלוונת.

עדות העודה, הגברת א' ד

59. העודה הנה גיסתו לשעבר של הנאשם, והמתלוונת הנה הבת של גיסתה לשעבר.

לדבריה היא התגוררה בדירת הסב, במשך 10 שנים. בתקופה המתוורת בכתב האישום היא הגיעה לדירה כדי להتكلח ולטפל בחמה מדי יום.

60. לדבריה, ביום האירוע היא ובנה הקטן היו בדירה, ובនוסף בכך הנאשם וחברתו של הסב, שהנה כבת 70.

בעת שהגיעה לדירה הבחינה כי הנאשם השילך את בגדיו של המתлонנת, הוואיל ולא חפש כי המתлонנת תתגורר בדירה.

לאחר מכן, הגיעה המתлонנת לדירה ייחד עם י' ונעמדה ליד דלת הכניסה לבית. הנאשם החל לאיים על המתлонנת: "את לא תגור פה, يا זונה שרמוטה", ובתגובהה המתлонנת השיבה לו, "זה הבית של סבא שלי, אתה לא יכול לקבוע על הבית הזה". או אז, לדברי העדה, הנאשם תקף את המתлонנת בכך ש"הצמיד, היא הייתה צמודה צזה לקיר (מדגימה תנועה עם יד ימין ודחיפה קדימה)". בהמשך הוסיפה העדה כי הנאשם תפס את המתлонנת מהחולצה, ואיים עלייה "את לא תגור פה, אני... עד ממש כמעט הרמת ידיים. כאילו היא נדבקה לקיר מעצם הזה שהוא בא אליה ואיים עלייה (מדגימה עם היד)". (עמוד 26, שורות 8-12).

לאחר מכן, לדברי העדה, הנאשם נרגע במעט, והעדה נכנסה להتكلח כי סבירה כי העניינים נרגעו. לאחר שסימנה להتكلח שמעה צעקות ואיומים כגון "את לא תגור פה, אני...". (עמוד 26, שורות 24-23).

לדברי העדה הנאשם לא איים על המתлонנת באמצעות סcin.

המתлонנת התקשרה לאמה כדי שתזמין משטרה, יצאה מהדירה והמתינה לבוא המשטרה.

61. לדבריה העדה היא חוששת מאוד מהנאשם הוואיל ובעבר בתקופה שהתגוררה בדירה התגלוו ביניהם מריבות.

62. העדה אישרה כי אמרה במשטרה "לא בא לי שהוא ירצה גם אוטי ואני לא רוצה להסתובב עם אחד צזה". (עמוד 26, שורה 31). בהמשך אמרה העדה כי "לא רציתי להיכנס לזה ולהיכנס לסתואציה של מלחמה, ופחדתי ולא רציתי שיערבבו אוטי, אבל הייתי שם בבית". (עמוד 27, שורות 2-1).

63. בחקירהה הנגידית, עמדה א על עדותה בחקירהה הראשית לפיה הייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה והאיומים של הנאשם כלפי המתлонנת, וזאת גם שועומתה עם דברי המתlonנט וו, לפיהם בעת אירוע התקיפה והאיומים היא התקבלה.

לדברי העדה: "از את זה כן ראייתי. אני יכולה לומר מהתחלה בשתי דקוט, הייתי בבית, והייתה אישה בת 70, רזרק ליגיאת הדברים במדרגות, היא לא תגור כאן, אז היא נכנסה לדלת, אז הבן אדם הצמיד אותה לקיר, ואיים שלא תגור פה וגם הבן שלי הקטן לצערי ראה את זה" (עמוד 27, שורות 20-23). בהמשך חזרה ואמרה "הייתי בסלון וראיתי הכל", "מהסלון רואים את הכל. איך שהיא נכנסה מהדלת של הבית, היא לא הספיקה להיכנס זה קרה על הקיר של הגבס". (עמודים 31-32).

64. בהתייחס לשאלת הסגנורית מדוע נכנסה להتكلח לאחר האירוע אם הנאשם הנה אדם מסוכן, השיבה העדה כי נכנסה להتكلח כאשר העניינים נרגעו והמתлонנת התקשרה לאמה על מנת שתתקשר למשטרה.

65. בהתייחס לדברי המתlonנט, לפיהם העדה אמרה לה כי היא תיעדה את האירוע באמצעות סרטון, אמרה העדה שלא צילמה סרטון של האירוע. העדה הסבירה כי לאחר האירוע שאלת המתlonנט אם היא

צלמה את האירוע, אך העדה השיבה לה בשלילה.

66. באשר לגרסאותיה במשטרה אמרה העדה: "כשהמשטרה באה אמרתי לג' אל תערבי אותו בסיפור ואני לא ראייתי כלום". אני לא רציתי להתערב בכל העניין זהה, אולם לצערי הרוב אני ראייתי את הכל ואני בעניין זהה ומה שאמרתי במשטרה אני חיבת לומר מה פה אסור לי לשקר." (עמוד 28, שורות 1-3).

העדה הסבירה עוד, כי היא לא סקרה לשוטר שהגיע למקום לאחר האירוע שהייתה עדת ראייה לתקיפה ולאיומים, והיא אף אמרה לו ש"לא היהஇום בכל צורה שהיא", הויל ולא רצתה להיות מעורבת באירוע. עם זאת, בעת שנגבהה גרסתה לאירוע בתחנת המשטרה היא דיברהאמת.

העדה הסבירה כי לאור היכרותה עם הנאשם בעבר היא חששה מפניו "ולא רוצה לפחד ברחוב" (עמוד 28, שורות 26-27).

67. הסוגירות הציגה בפני העדה מסרם שהוחלפו בין הנאשם. יזכיר כי תיעוד המסרם לא הוגש לבית המשפט כראיה מטעם ההגנה.

בהתיחס למסרון מיום 22.1.17, אשר כאמור לא הוגש לבית המשפט, העדה סקרה כי היא נמצאת בהליך גירושין מאחיו של הנאשם וכי בנה לא נמצאת כתעבורה, והנאשם הציע לה שישיע לה לקבל חזרה חזקה על בנה במידה ותשיע לו במשפט, וכלשונה: "תעזרו לי במשפט ואני יוזור לך עם הילד להביא לך אותו". (עמוד 29, שורות 6-4). בהמשך אישרה כי בקשתו של הנאשם כי העדה תעיד לטובתו הייתה כחודה עובר לדין בו העידה.

בעקבות דברים אלו עתר בא כוח המאשימה להזהיר את הנאשם כי המאשימה תבקש להרשיעו גם בעבירה של שיבוש הליכי משפט, והנאשם אכן הזהיר כי יתכן והמאשימה תבקש להרשיעו בעבירה זו.

68. הסוגירות הציגה בפני העדה מסרון (שגם הוא לא הוגש כראיה) שנשלח לכארה מהטלפון שלה לנאשם ובו נכתב "אם תיפול לי לדיים ביוחנןוף". העדה הכחישה כי היא שלחה מסרון זה, אך בן הזוג של העדה, שנכח באולם בית המשפט בעת עדותה, התפרץ ואמר כי הוא זה שלח את המסרן לנאשם. העדה אישרה כי בן הזוג יש צו הרחקה מאחיו של הנאשם.

בהמשך לכך, הסוגירות הטיחה בעדה כי בן הזוג מפרסם פוסטים שקרים בפייסבוק אודות הנאשם וכן מאים עליון, והציגה בפניה הודעה שנשלחה באמצעות הפיסבוק, אשר גם היא לא הוגשה כראיה. העדה אמרה בתגובה: "מה אני קשורה לזה, זה לא מעניין אותי. הנאשם ירד לפני כמה ימים עם סכין צו גדולה, ליד של החבר שלי, הוא מאים על כלום, הוא גיבור על כלום... אני מפחדת ממנו". (עמוד 30, שורות 10-12).

69. בנוסף, העדה הכחישה כי שלחה לבטפון תמונה שלה, כפי שטעונה בפניה הסוגירות, והסבירה שייתכן וילדיה שלחו את התמונה. גם תמונה זו והודעה זו לא הוגשו כראיה מטעם ההגנה.

70. בחקירה החזרת התבקשה העדה להציג את המסרם שהנאשם שלח לה לטענתה, אך טענה כי סוללת מכשיר הנייד שלה נגמרה. בהמשך, לאחר שטענה את הסוללה, היא בדקה את מכשיר הנייד שלה ואמרה שההודעות הקודמות אין מציאות במכשיר, אך הוסיפה: "אבל אני מוכנה שזה יילך מהמשטרה, אני ראייתי להם". (עמוד 33, שורות 31-32).

71. בהתייחס ליחסים עם הנאשם העידה עדשה כי אין לה כל עניין להזיק לו, וכי היא הגיעה למסור את עדותה בונגע לאירוע נושא האישום לו הייתה עדשה.

טعنות המאשימה

72. המשימה עותרת להרשייע את הנאשם במיוחס לו בין היתר בהסתמך על עדותה של א' אשר מסרה גרסה עקבית ומהימנה, לפיה הייתה עדת ראייה לכך שה הנאשם איים ותקף את המתלוננת מתוך כוונה בכתיב האישום.

73. לטענת המאשימה, א, בנסיבות, העידה כי חששה מאוד מהנואשם ועל כן העדיפה שלא להיות מעורבת ולא למסור את גרסתה בעניין, ولكن מסורה לשוטר שהגע למקום כי לא הייתה עדה לאירוע.

74. המאשינה טוענת עוד כי מעודותה של אعلاה שהנאשם ניסה לשבש מהלכי משפט עת ביקש ממנה להימנע מהUED בתמורה לטייעו בהשבת בנה לחזקתה. לפיכך, עתירה המאשינה להרשיע את הנאשם, בנוסף לעבירות המיחוסות לו בכתב האישום, גם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט.

טعنות ההגנה

75. לטענת ההגנה אין לחת אמון בעדותה של א', בהיותה עדותה מגמתית ובלתי מהימנה, הנגועה בניסיון להשחיר את פניו של הנאשם, והכל על רקע סכסוך גירושין בינה ובין אחיו של הנאשם בגין לחזקת בנים המשותף. כמו כן, העודה העידה כי יש לה עבר לא קל עם הנאשם, וכל זאת בשלבן זוגה יש צו הרחקה מהחו' של הנאשם. עומק הסכסוך המשפטי עולה מהמסרים בין הבודדים לבין מוחשי הפייסוק שהוצעו לעודה. מעודותה עולה כי בין זוגה, אשר אף נכח באולם במהלך עדותה, נמצא בסכום עם הנאשם.

76. עדותה של אנתגלו מספר פרוכות וסתירות.

א אמרה בגרסתה הראשונה ביוור לשוטר שהגיע למקום כי הנאשם לא נקט באיזומים בכלל אף שהוא כנגד המתלוננת, והוא גם לא סיפרה לשוטר שהיתה עדת ראייה לתקיפה של המתלוננת על ידי הנאשם. רק לאחר מספר ימים, עת מסרה את הודעתה במשטרה, היא סיפרה לראשונה כי הייתה עדת ראייה לאירוע נשוא כתוב האישום.

כמו כן, גרסה של א', לפיה הייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה והאויומים נשוא כתוב האישום, סותרת את עדותם של המתלוננת, והשופט הגיעו למקום, אשר העידו כולם כי בעת האירוע א' התקלחה.

כך גם אין לקבל את גרסתה של א', לפיה חששה מהנאשם, לאחר שלבדריה שלה מיד לאחר האירוע היא נכנסה להתקלח וזה אינה הטענה הוגות של אדם המצוי בפחד. כמו כן, במהלך עדותה הוזג בפניה כי שלחה מטלפון הנייד שלה תמונה שלה לנאשם, וגם זו אינה הטענה הוגות של אדם המצוי בפחד.

77. לטענת הגנה יש לדוחות את עתירת המאשימה להרשייע את הנאשם בעבירה נוספת של ניסיון שיבוש מהלכי משפט על יסוד עדותה של א', וזאת מאחר שאין לקבל את גרסתה של א' בעניין. בעת שהtabקsha א' להציג במלין עדותה את הטענות המדוברות היא טעונה כי גמורה לה הסוללה ובהמשך טעונה שההודעות אין קיימות. כמו כן, אין חולק שא הוספה כעדת תביעה רק בשבוע שעבר לממן עדותה, ועל כן לא הגינוי שחודש לפני כן ידע הנאשם כי היא צפואה להעיד נגדו.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות א

78. בחינת עדותה של א', לרבות טיב הקשר בין הנאשם לבין הנאשם בזמן האירוע ובזמן העדות, ולרבות עקבות גרסתה ועימותה למול העדויות האחרות, מובילת אותה למסקנה כי לא ניתן ליחס לעדותה מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה.

79. א' אמין העידה כי אין לה כל עניין להזיק לנאשם וכן נראה כי בתחילתו אכן לא הייתה מעוניינת להיות מעורבת באירוע נשוא כתוב האישום, ואולם מדבריה במהלך עדותה, כמו גם מהתנהגותה ומהתנהגות בן זוגה, אשר נכח באותו זמן עדותה, ניתן היה ללמוד כי קיים סכסוך עמוק בין הנאשם לבין הנאשם.

א העידה כי בעבר התגוררה בדירות הסב במשך 10 שנים, וכי בתקופה המתוירת בכתב האישום היא הגיעה לדירה כדי להתקלח ולטפל בחמה מדי יום. כמו כן, העידה כי בתקופות אלה התגלו בין הנאשם לבין הנאשם מרבבות. משכך, בתקופת האירוע היחסים בין א' לבין הנאשם לא התנהלו על מנוחות.

א העידה עוד כי ביום, בזמן העדות, קיים סכסוך גירושין בין אחיו של הנאשם, שנסוב גם סביב סוגית החזקה בבעניהם המשותף, אשר נמצא בחזקת האח ולא בחזקתה. עוד העידה כי הנאשם היה מערוב, או ניסה להיות מערוב, בקשר בין אחיו הוויכוח בנושא החזקה (עמוד 29, שורות 6-4). כמו כן העידה כי כנגד בן זוגה קיים צו הרחקה מאחיו של הנאשם. זאת ועוד, במהלך חקירתה הנגדית של א' הציגה לה הסניגוריית מסרין (שלא הוגש כרואה) שנשלחה לכארוה מטלפון שלה לטלפון של הנאשם ובו נכתב "אם טיפול לי לידים ביוחנןוף", ואכחישה כי שלחה מסרין זה לנאשם, אך בין זוגה, מר אלי משה, שכាមור נכח באותו יום, התפרץ ואמר כי הוא זה שלח את המסרים לנאשם. לאחר שהמסרים לא הוגש כרואה ואכחישה כי שלחה אותו, אינני מתייחס כלל למסרין עצמו, אך עם זאת, יש להתייחס לדבריו של בן זוגה של א', שהתרפרץ ואישר במהלך הדיון שהוא זה שרשם את הדברים, והדברים אף תועדו בפרוטוקול (עמוד 29, שורה 17). א' הוסיף והעיד אודות אויומיں של הנאשם על בנו של בן זוגה בעית האחרון (עמוד 30, שורות 12-10).

עיר כי משבחרה ההגנה שלא הגיע את המסרים והפרסומים בפייסבוק שהוצגו לא בעדותה, לא ניתן לתת לתוכנים כל משקל ולהתייחס לסתירות לכארוה שעליה מעודהה של א' בנוגע לאותם פרסומים ומסרים. עם זאת מעודותה של א', כמו גם מדברי בן זוגה שהתרפרץ בדיון, ניתן ללמוד כי א' ובן זוגה מצויים בסכסוך עמוק עם הנאשם גם ביום, בזמן העדות.

על כן, לא ניתן לשוליך כי ליחסים העכורים בין א' לבין הנאשם ולסכסוך ביניהם הייתה השפעה על הדברים שמסרה בסמוך לאחר האירוע ובעדותה, ולפיכך יש לנகוט משנה זהירות בבחינת עדותה.

80. בחינת גרסתה של א' בקשר לאירוע, החל מדבריה הראשונות לשוטר אבי בקון שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע, מלמדת על חוסר עקבות ועל התפתחות בגרסה.

गרסתה הראשונה ביותר של א' לאירועים נסקרה לשוטר אבי בקון. השוטר בקון סיפר בעדותו כי כאשר נכנס לדירה לאחר האירוע הוא ראה במקום את א', שסקרה לו שאכן היו גידופים וצעקות אך לא הייתה סיכון, והנהם לא אינם על המתלוננת באמצעות סיכון או בכל צורה שהיא. כמו כן, לא סיפרה לשוטר בקון על כך שראתה את הנאשם תוקף את המתלוננת.

רק לאחר מספר ימים, עת מסירה את הودעתה במשטרת, היא סיפרה לראשונה כי הייתה עדת ראייה לאירוע נשוא כתוב האישום.

بعدותה בבית המשפט העידה א כי לא אמרהאמת לשוטר בקון מאחר ופছה ולא הייתה מעוניינת להתערב בסכסוך (עמודים 27-28). גם השוטר בקון ציין בעדותו כי התרשם שא לא רצתה להתערב ולנקוט בעמדה, ואף סיירבה להזדהות בפניו תחילה. בנסיבות רגלוות ניתן היה לקבל הסבר זה של א, שנראה סביר והגוני, ומתואם את ניסיון החיים. אולם, בנסיבות המקירה Dunn סבורני כי הסבר זה אינו מצליח להוכיח את הבעייתיות העולה מchosר העקבות בגרסאותה של א ומהסתירות המהותיות בין עדותה לבין עדוי הتبיעה.

18. בחינת עדותה של א למול עדויות העדים האחרים מעלה קיומן של סתיות, לרבות סתיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין.

ראשית, כאמור, בעדותה טענה א שהיתה עדת ראייה לכך שהנאשם תקף את המטלוננט ואימע עליה, ושבעת האירוע היה הייתה בסלון הדירה. לעומת זאת, כפי שהובא לעיל, המטלוננט וי העידו מפורשות כי לא ראתה את התקיפה ואת האיומים מאחר שהתקלה באומה העת. סתייה זו בין עדוי הتبיעה לא יושבה, והוא סתייה מהותית, היורדת לשורשו של עניין, אף אם לכואה למטלוננט לא היה עניין שלא לאשר את טענת א.

שנית, כאמור, א שלה את טענת המטלוננט, אשר העידה שא סיפרה לה כי תיעדה את האירוע בסרטון יידיאו. א העידה כי לא צילמה את האירוע בוידיאו וכן העידה כי לא אמרה למטלוננט שצילמה את האירוע בוידיאו.

שלישית, כאמור, קיימים הבדלים בין א, המטלוננט וי באשר לאופן בו כל אחד מהם מתאר את תקיפת המטלוננט, ואף אחת מהגרסאות אינה תואמת לחלוטין את הנטען בכתב האישום.

82. הנה כי כן, בחינת עדותה של א, המלמדת על טיב היחסים העוקרים בין הנאשם והסכסוך המתmeshר ביניהם, על חוסר העקבות בגורסתה, ועל הסתיות המהותיות בין עדותה לבין עדויות עדוי הتبיעה האחרים - מובילה למסקנה כי לא ניתן ליחס לעדותה מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה.

83. אציג עוד כי לא מצאתי לקבל את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט על סמך עדותה של א, ונימוקי בעניין זה יובאו בהמשך הכרעת הדיון.

ניתוח ראיות ההגנה

עדות הנאשם

84. בחקירה הראשית העיד הנאשם כי ביום האירוע חזר הביתה, בשעה 19:00-20:00 לערך, לאחר שביקר את אביו שהוא מאושפז בבית חולים תל-השומר. בהמשך, כלשונו: "העפתי את הבגדים של ג'/'מטלוננט כי לא רציתי שתගור שם, זהו. ג' באה עם חבר שלו בסביבות שמונה וחצי תשע, לא בדיק זוכר, ביקשתי מהחבר שלו "בקשה אל תבוא לבית שלי יותר" וקיללתי את ג' וצעקתי עליה, אני לא רוצה לתאר לבית המשפט את הקלות שקיים. אז הלאכתי להביא כסף ואמרתי "כשאני חוזר אני לא רצאה שתהה פה". חזרתי הביתה עלייה למעלה, ובזמן הזה ג' התקשרה למשטרת, הגעה משטרת, נתתי את העדות שלי בעדות הראשונית לשוטר שהגיע והוא אמר לי שזה כלום אם לא היה איוםים ולא היה כלום. הוא לא דבר אותי על מעצר או עיכובים. אחרי שהיא ביקשה להתלוין השוטר אמר לי "אתה מעוכב". אז נלקחת לתחנה." (עמוד 36, שורות 15-24).

85. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי צעק, גידף והשליך את חפציה של המטלוננט מחוץ לדירה בשל חוסר

шибועות רצונו מהתנהלות המטלוננט אשר הגעה עם בן זוגה הביתה: "אני מודה שקיילתי וביקשתי שלא תגור פה יותר. .... היא לא יכולה לעשות דברים מה שבא לה לעשות. אני מאשר שלא הייתי מרוצה מזוה שהוא מביאה גבר הביתה ואכן אמרתי שאני לא רוצה שהיא פה בית זונות." (עמוד 37, שורות 1-3).

68. הנאשם העיד עוד כי הוא גר בדירה אביו מיום היולדו. לשאלת בא כוח המאשימה השיב כי במהלך השנים גרו בדירה מדי פעם גם בני משפחה נוספים, אשר אליהם התייחס "טוב", ככלומר דאג למחייתם. בעקבות דבריו אלו, ביקש בא כוח המאשימה להציג נתונים אודות עברו הפלילי של הנאשם על מנת לסתור את עדותו אודות אופיו הטוב, אך בקשה זו נדחתה על ידי באותו השלב.

68. בהמשך, לשאלת בא כוח המאשימה אם הוא רב בעבר על רקע שימוש בנכס השיב הנאשם מיוזמתו כי הוא בעל עבר פלילי אך הוסיף כי לא נקט באלים פיזית כלפי אחר על רקע שימוש בדירה: "**בכללי לא רבתי גופנית עם אדם יצאת מהבית. זה שהיא לי עבר פלילי עשיר על אלימות, יש תקיפות בנסיבות מחמירות, זה יש לי. כן רבתי בצוורה מילולית בנסיבות כמו "בן זונה" וכו'**" (עמוד 39, שורות 1-3). נוכחות דבריו אלו של הנאשם, אשר העיד כי מריבותו עם הדיריים האחרים היו מילוליות בלבד ולא כללו אלימות פיסית, וכן אודות עברו הפלילי, וב הסכמת הסנגורית, הوطחה בפני הנאשם העובדה כי הוא הורשע ונדון לעונש מאסר בגין איום ודקירה של אחיה של המטלוננט. הנאשם השיב כי אכן הודה בדברים אלו בבית המשפט והורשע, "**אבל הדברים לא היו**" (עמוד 39, שורה 20).

בהתאם, לאחר שהסנגורית חזרה בה מהסכמה והתנגדה להמשך הצגת עברו הפלילי של הנאשם, קיבלתי את בקשתו של בא כוח המאשימה להטיח בנתונים מסוימים את עדותו, לפיה מריבותו עם הדיריים האחרים לא כללו אלימות פיסית, באופן שיצין את העובדה שהנאשם הורשע בעבירות שאין עלות בקנה אחד עם עדותו, וזאת מבליל פרוש את פרטי הפרטים של ההרשעות וגזרי הדין (עמוד 40). יצון כי גילוון רישומו הפלילי של הנאשם לא הוגש קריאה.

68. בהמשך החקירה הנגדית, לשאלת התובע אם ראתה את האירוע, השיב הנאשם כי א הייתה במקלחת, והוסיף: "**בזמן שהוא צעקו היה הייתה במקלחת.**".

הנאשם עונת עם גרסה אשר העידה כי הייתה עדה לאירוע התקיפה, והשיב כי הוא מסוכסך עמה: "**זה שצעקו עלייה אני לא מסתר וקילתי. א משנה את הכל ואת הגרסה שלה. אני מסוכסך שלא כמו שאומרים.**" (עמוד 41, שורות 22-23).

69. בתיאxis לעדותו של י, אשר העיד כי תקף את המטלוננט, העיד הנאשם: "**ברגע שביקשתי מבן אדם בבקשתה יצא מהבית שלו זה עלהון לבן אדם.**" (עמוד 41, שורה 28).

70. בא כוח המאשימה עימת את הנאשם עם גרסתו במשטרה לפיה לא איים על המטלוננט בטלפון ולא התקשר אליה כלל. הנאשם הסביר כי כאשר אמר במשטרה שיש לו פירוט שיחות התקoon שניתן לבקש להוציא פירוט שיחות.

71. הנאשם הבהיר ושלא כי פנה לא וניסה לשבע את עדותה עת הציע לה לסייע עם בנה בתמורה לכך שהוא לא תעיד.

72. הנאשם העיד כי לשוטר שהגיע למקום אמר שהוא הלך להוציא כסף מדוודו הוואיל ומשכורתו נכנסת

לחשבון הבנק שלו, ובתמורה דודו מוציא לו סכום כסף מהכסופוט.

93. הודיעתו של הנאשם במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/2).

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי בשעה 21:00 הגיע לדירתו לאחר שביקר את אביו בבית החולים. המתלוננת לא הייתה בבית, והוא השלים את בגדיה. המתלוננת הגיעה לדירה והבחינה כי בגדייה הושלו מוחז לדירה ושאלה את הנאשם לפרש העניין. או אז, החל הנאשם לצחוק ולג罚 את המתלוננת, אך הוא לא איש עלייה ולא הרים עלייה יד. הויכוח התרכש בכניסה לבית. לדבריו זו הייתה הפעם הראשונה שהתגלו ויכוח בין השניים על רקע התנהגותה של המתלוננת, אשר לא הולמת את כליה הבית. הנאשם שלל כי התקשר למצלוננתטרם הגעתה לדירה ואיש עלייה. הנאשם ציין כי יש פירות שיחות מהטלפון שלו, וכי יתרן ואתקשר אליה. הנאשם אישר שא הייתה בבית בעת שהתגלו הויכוח בין לבי המתלוננת. הנאשם שלל כי רדף אחרי המתלוננת כשהוא אוחז בסכין ואיש עלייה. לדבריו הוא צעק על המתלוננת וגידפה אך לא איש עלייה בשום אופן. כמו כן, שלל כי איש עלייה. לאחר שגידפה וצעק עלייה הלה לביא כסף ואמר לה שאין הוא חפץ לפגשה שוב.

טענות המאשימה

94. בא כוח המאשימה עתר שלא תחת אמון עדות הנאשם ולהעדי את גרסת עדי המאשימה על פניה.

95. לטענת המאשימה, בלבד הנאשם גמלה החלטה להוציא את המתלוננת מהדירה על רקע רצונה להביא את בן הזוג לדירה, ולשם כך הוא פעל באלימות כלפייה.

96. מדובר בגין אלים אשר אינו נרתע מלנקוט באלימות ובאיומים, גם בנסיבות אחרים, כאשר גם בעבר נקט באמצעות אלימות נגד בני משפחה אחרים על רקע שימוש בנכס.

טענות ההגנה

97. לטענת ההגנה יש תחת אמון עדות הנאשם, אשר הנה עקבית ונתקמת בשיחתה של אמה של המתלוננת עם המשטרה, שהייתה השיחה הראשונית למשטרה ובוצעה בעקבות שיחתה עם המתלוננת שמספרה לה באופן ספונטאני אודות התרחשות האירוע.

98. כמו כן, באשר לאיום הנטען בתלפון, המשטרה כלל לא טרחה לבדוק את פלטי השיחות על מנת לברר אם הנאשם אכן התקשר למצלוננת ואיש עלייהטרם הגיעו לדירה.

99. בהתייחס לעבר הפלילי של הנאשם, אשר נחשף בפני בית המשפט, עותרת ההגנה שלא להסתמך עליו כשלעצמו ולא לתת לו משקל.

הכרעה בעניין המשקל ומהימנות של עדות הנאשם

100. בחינת עדות הנאשם, לרבות וחסיו עם המתלוננת והסקטור בין לבי המתלוננת ויתר בני המשפחה על רקע השימוש בדירה, לרבות התייחסותו לסכסוכים קודמים דומים שהותחו בפניו, ולרבות עקביות גרסתו ואחדותה ועימותה למול הראיות האחרות, מובילת אותה למסקנה כי לא ניתן להעניק לעדותו של הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראוי��, אך גם לא ניתן לשולח את גרסתו כמופרכת על פניה

בנסיבות העניין.

101. בחינת גרסתו של הנאשם ביחס לאיורע, החל מהדברים הראשונים שמסר במקומם לשוטר אבי בקoon, עברו להודעתו במשטרת וכלה בעדותו בבית המשפט, מלמדת כי מדובר בגרסה עקבית ו אחידה, במיוחד ביחס לplibת האירועים.

כאמור, הגורם המשטרתי הראשון שקיבל את גרסאות הצדדים היה השוטר אבי בקoon, שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע. הוא העיד מזכירונו, אשר רוען לאחר קריאת דז"ח הפעולה שכטב (שלא הוגש כרואה). השוטר בקoon העיד כי הנאשם מסר לו שהתגלו ויכוח בין המטלוננט על רקע רצונה של המטלוננט להביא חבר לbijתו והוא לא היה מוכן "להפוך את הבית לבית זונות". כמו כן, הנאשם מסר לו שאכן גידף וצעק על המטלוננט אך לא איים עליו ולא תקף אותה.

גרסה דומה מסר הנאשם בהודעתו במשטרת (**ת/2**), וכן בעדותו בבית המשפט.

102. בחינת גרסת הנאשם מעלה כי הוא לא מרוחיק עצמו כליל מהאיורע ולא מכחיש באופן גורף את מעורבותו באירוע. הנאשם לא שולל את הויכוח עם המטלוננט עם י' בכניסה לבית, הוא מאשר שזרק את בגדיה של המטלוננט מחוץ לבית, הוא מאשר שגידף וקילל את המטלוננט, והוא מאשר שאמר למטלוננט ולי שלא יחרזו יותר לבית.

על כן, לא ניתן לומר כי גרסתו של הנאשם מופרכת ובلتוי הגיונית.

103. חיזוק מסוים לגורסתו של הנאשם ניתן למצוא בתנהגו מייד לאחר האירוע.

אין חולק כי לאחר האירוע הנאשם הלך מהדירה ואז שב לדירה ושזה שם עד שהגיעה המשטרת. גרסת הנאשם כי הלך לקחת כסף וחזר נתמכת בדברים שמסרה א' לשוטר בקoon מיד בסמוך לאחר האירוע. בנוסף, לדבריו השוטר בקoon בעדותו, כאשר הגיע לדירה הוא הבחין בנางם ישב על הספה. עוד העיד השוטר בקoon כי הדירה נראתה מסודרת. כאשר השוטר בקoon פנה לנางם, הנאשם שיתף פעולה ומסר את גרסתו המפורטת. כמו כן, הנאשם לא התנגד לעינבו לתחנה, והשוטר בקoon לא ציין התנהגות מחשידה כלפיו מצד הנאשם, ולא נטען כי לאחר האירוע הנאשם נמלט או ניסה להימלט מהמקום.

104. חיזוק מסוים נוספת לגורסתו של הנאשם ניתן למצוא בתיאור שמוסרת אמה של המטלוננט למוקד המשטרה בטלפון, בשיחה שהוקלטה והוגשה בהסכמה (**ת/1**).

כאמור, אמה של המטלוננט היא הראשונה שהתקשרה למוקד המשטרה ודיווחה על האירוע, וזאת לאחר שהמטלוננט, כפי שהיעידה בעדותה, דיברה אליה וסיפרה לה את כל מה שקרה באירוע. אין חולק כי מדובר בעדות מפי השמעה וכן האם לא העידה במשפט, ואולם הקלטת השיחה הוגשה בהסכמה על ידי הצדדים, מבלי شيء מהצדדים סייג את הסכמתו לקבילות שיחת האם עם המשטרה כך שלא תהיה קבילה כרואה לאmittות תוכנה.

הازנה לשיחה מעלה, כאמור, כי האם מדברת על מריבה בין הצדדים והיא לא מזכירה איזומים או תקיפה. תיאור זה דומה לגורסתו של הנאשם.

105. באשר לאים הנטען נגד המטלוננט בטלפון, הנאשם הכחיש שהתקשר אל המטלוננט, ובהודעתו במשטרת הוסיף וצין מיזמתו כי ניתן לבדוק את שייחות הטלפון במכשיר הנייד שלו, באופן המלמד לכואורה שאין לו מה להסתיר ואשר מחזק את גרסתו. חוקרי המשטרה לא בדקו את המכשיר או את פלטי

השיות על מנת לברר האם התקיימה שיחה כאמור, ועל כן טענת הנאשם לא נסתרה במצבים אובייקטיביים, ומהدل זה פועל לטובתו.

106. מנגד, אין חולק כי בין הנאשם לבין המתלוננת הтельע סכוסר סבב השימוש בדירה, וכי בעקבות זאת היה לו לכוארה מניע לתקוף אותה ולאיים עליה.

ה הנאשם אישר שהוא גר בדירה מאז ותמיד, וש תמיד היה מעוניין להיות היחיד שמתגורר בדירה, פרט לסבב לפיקח, כניסה בני משפחה אחרים לדירה היottaה أيام על המשך מגורי הבלתיים בדירה. כמו כן, הנאשם אישר שיש לו סכוסר מתמשך עם יתר בני המשפחה סבב עניין השימוש בדירה. יתרה מכך, הנאשם אישר התרחשו של מריבות וויכוחים קודמים עם בני משפחה סבב שימוש בנכס, אך הכחיש אלימות ואיומים.

בקשר לסכוסר עם המתלוננת, הנאשם אישר שכעס מאוד על המתלוננת ואף אישר שהשליך את חפציה, קילל וגידף אותה, ואמר לה ולבן זוגה לא לחזור לדירה.

התנהגותו הפראית של הנאשם וכעסיו הרוב על המתלוננת יכולם להצביע על מניע מצדיו לתקוף את המתלוננת ולאיים עליה.

מכאן שיש לנוקוט בזיהירות גם בבחינת עדותו של הנאשם.

107. מדודות הנאשם עליה כי הוא לא אמראמת בדבריו ביחס לעברו הפלילי בעניין סכוסרים קודמים עם בני משפחה באשר לשימוש בנכס, בהם נקט באליםות כנגד אותם בני משפחה (אחיה של המתלוננת) ואף הורשע ונידון למאסר בגיןם. הנאשם אמרם הסביר מדוע הודה והורשע בביצוע המעשים האמורים וטען כי מעשה הוא הכחיש את ביצועם, אך נוכח ההרשעה החולטה לא ניתן לקבל את הסבירו של הנאשם, ועל כן יש בקשר כדי למסים במהימנות עדותו בהקשר זה. יודגש, כי מעבר לציוון העובדה שה הנאשם הורשע ונידון לעונש מאסר בגין איום ודקירה של אחיה של המתלוננת בקשר לסכוסר בנכס, לא נחפטה להרשעות נוספת של הנאשם וגליון הרישום הפלילי שלו לא הוגש כראייה במשפט.

בקשר זה יובהר, כי הנאשם העיד מיזמתו שהוא בעל עבר פלילי והוסיף כי בכל הנוגע לסכוסרים עם בני המשפחה בגין השימוש בנכס הוא לא נקט באליםות פיזית כלפי אחרים, וכי הוויוכחים היו רק מילוליים. לפיקח, ובהתאם לסייע הקבוע בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ"), וכי שצווין בהחלטה שהתקבלה במהלך המשפט, הנתונים ביחס לעברו הפלילי של הנאשם התקבלו על מנת לסתור את טענותו כי לא נקט באליםות בעבר כנגד בני משפחה אחרים על רקע סכוסר בגין שימוש בנכס, ולא מעבר לכך. על כן, משקלו של נתון זה מוגבל רק לסתירת עדותו של הנאשם בעניין זה. בסוגיה זו אפנה לע"פ 7/07 5972 פלוני נגד מדינת ישראל ולפוניט (פורסם בנבז ביום 29.11.07), שם נקבע כי היתר להציג שאלות אודות עברו הפלילי של הנאשם סעיף 163 לחסד"פ ניתן רק כדי לאפשר לתביעה לסתור את דבריו, בבחינת משקל נגד לעדות בדבר אופיו הטוב.

108. גרסתו של הנאשם באשר לשאלת האם א הייתה עדת ראייה לאירוע נותרה לא ברורה עד תום.

בהתודעה במשטרתו אישר הנאשם שא הייתה בבית בזמן האירוע והוא לא אמר מפורשות שהיא הייתה במקלחת בזמן האירוע ועל כן לא ראתה אותו. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם שא התקלה ולאחר מכן הוסיף שכשחי צעקות א הייתה במקלחת, ודבריו אלו לא ניתן להבין בבירור האם כוונתו היא שבעת האירוע א הייתה

במחלוקת.

מנגד, בשום שלב הנאשם לא אמר כי אן ראתה את האירוע. בהודעה במשטרת הנאשם רק ענה על שאלת החוקר האם א היה בבית, והחוקר לא המשיך ושאל ברוח בתר הקטנה אם א ראתה את האירוע. בעדות בית המשפט, בתגובה לשאלת אם א ראתה את האירוע, השיב הנאשם שא היה בחלוקת, ולא אישר שא ראתה את האירוע.

לפיכך, גרסתו של הנאשם בעניין זה נותרה לא ברורה עד תום, ויש בכך כדי להשлик במידה מסוימת על מהימנותו גרסתו.

109. סוגיה נוספת שנותרה לא ברורה, היא השאלה מדוע הנאשם להשлик את בגדיו של המטלוננט אם, לטענתו, כלל לא שוחח איתה בטלפון. מאחר שה הנאשם לא נשאל על כך, לא בחקירה המשטרתית ולא בעדותו בבית המשפט, סוגיה זו נותרה לא ברורה, אך שמאז אחד יתכן שטענתו הנאשם מבוססת, ומצד שני יתכן שה הנאשם ידע על כוונת המטלוננט להביא את בן הזוג לדירה עוד קודם לכן. לפיכך, איני סבור כי לסוגיה זו השלכה ממשית על מהימנותו גרסתו של הנאשם. לא זו אף זו, משנמנעה היחידה החקורתית לבדוק סוגיה זו באמצעות אובייקטיבים, יש במחדר זה כדי לפעול לטובת הנאשם.

110. שקולל כלל האמור לעיל, לרבות עקביות גרסתו של הנאשם ואחדותה ועימותה למול הראיות האחרות, לרבות יחסיו עם המטלוננט והסכסוך ביניהם והסכסוך עם יתר בני המשפחה על רקע השימוש בדירה, ולרבות אי אמירות מצד הנאשם בהתייחס לסכסוכים קודמים דומים - מוביל אותו למסקנה כי לא ניתן להעניק לעדותו של הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה, אך גם לא ניתן לשלוות אותה כמופרכת על פניה, ולא ניתן לומר כי היא מחזקת את ראיות המאשימה.

סיכום ממצאי מהימנות ומשקל

111. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם במיחס לו בהסתמך על עדויות המטלוננט, וא, אשר, לטענתה, מסרו גרסאות עקביות ומהימנות, לפיהו הנאשם איים על המטלוננט ועל י' ותקף את המטלוננט, כמתואר בכתב האישום.

112. מנגד, ההגנה עתרה לזכותו של הנאשם ממהיחס לו, ולהעדיף את גרסתו על פני גרסתו עדי התביעה, אשר עדותם נמצאה בלתי מהימנה, כשהם פועלים מתוך מניע פגוע בנאשם ולהשhir את פניו לאור סכסוך משפחתי ביניהם, וכאשר אף נמצא כי שקרים נוגעים ללבת האישום וירדים לשורש העניין.

113. שקולל כלל ממצאי מהימנות ומשקל כפי שהוצעו לעיל, מובילו אותנו למסקנה כי אין בכוחו המציגו של ראיות המאשימה כדי להוכיח שה הנאשם ביצע את המיחס לו בכתב האישום ברמה של מעלה מכל ספק סביר.

114. לא ניתן לשלוול כי לשולשת עדי המאשימה המרכזיים - המטלוננט, י' וא - היה עניין מסוים להעיד כנגד הנאשם, הן בחקירה המשטרתית והן בעדות בית המשפט, וזאת נוכח הסכסוך העמוק וה ממושך בין המטלוננט לבין הנאשם ויחסיים העכורים, וכן נוכח המגמות של י' לטובת המטלוננט.

עוד מצאתי, כי כל אחת משלשות העדויות המרכזיות לקתה בסתרות פנימיות וחיצונית, כאשר חלק מהסתירות

ירודות לשורשו של עניין, כגון הטענה הלא נכונה מצד המטלוננט שהנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסכין. יתרה מכך, מצאתי כי בין עדויות עדי המאשימה לבין עצמן קיימות סתירות בנושאים מהותיים, כגון בשאלת האם הייתה מוגבלת עדות ראייה לאיורים אם לאו.

השילוב של העניין הקים אצל עדי התביעה כנגד הנאשם עם הביעיות האופפת את עדותם נוכח הסתירות הפנימיות והחיצונית בגרסאותיהם, מחיב זהירות יתרה בבחינת העדויות ומהימנות והענקת משקל ראוי מוגבל ומצוצם.

לפיכך, גם שעולה חשד בלתי מבוטל כי הנאשם אכן איים על המטלוננט ותקף אותה, המבוסס על עדויות של שלושה עדים המוסרים גרסה מפלילה בעלת גרעין עובדתי דומה ומשותף, מסקנתני היא כי אין בכךן של עדויות אלו, גם במקרה, כדי לעמוד ברף הראיית הנדרש לצורך הרשות הנאשם בפלילים, שכן בסופו של יום נותר בלב ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

אציוון, כי איןני קובע שעדי התביעה בהכרח שיקרו בעדויותיהם, אלא אני קובע כי לא ניתן ליחס לעדויותיהם מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה, ועל כן אין בכךן, גם במקרה, כדי להוכיח שהנאשם ביצע את המיחס לו בכתב האישום ברמה של מעלה מכל ספק סביר.

115. עוד מצאתי, כי גם שלא ניתן להעניק לעדות הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראוי גבוה, לא ניתן גם לשולח את גרטתו ממפרקת על פניה, כך שאיי בעדות הנאשם כדי לחזק את ראיות המאשימה.

116. אשר על כן, המאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח כי הנאשם ביצע את המיחס לו בכתב האישום ברמה של מעלה מכל ספק סביר, שכן לאחר ניתוח כלל העדויות והראיות שהוגשו במשפט נותר בלב ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

ניתוח העבירות המיחסות לנאשם

117. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירות האיום והתקיפה המיחסות לו בכתב האישום, וכן בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, אשר לטענתה התגלתה במהלך שמיעת הראיות, במסגרת עדותה של א.

118. לנאשם מיחסת עבירה אiomים, כאשר לפי כתב האישום מדובר בשלושה מעשים שונים - האיום על המטלוננט בשיחת הטלפון, האיום על המטלוננט בעת תקיפתה, והאיום על י'.

המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על המטלוננט בשיחת הטלפון על סמך עדויות המטלוננט ו'. המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על המטלוננט בעת התקיפה על סמך עדויות המטלוננט, ו'. המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על י' על סמך עדויות המטלוננט ו'.

נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שנקבעו על ידי כאמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם ביצע את עבירת האיוםים ברמת הוכחה של מעלה מכל ספק סביר.

זאת ועוד, אשר לאו על המטלוננט בטלפון, יש להוסיף ולציין כי המטלוננט העידה בעדותה שהנאשם אכן עליה שם תחזoor הביתה הוא יפגע בה, מבלתי לומר אין יפגע בה. המטלוננט לא הוסיף דבר בעניין זה גם

לאחר שהתובע ניסה לרענן את זיכרונה. לעומת זאת, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על המטלוננט בכר שאמר לה "אם את חזרת הביתה אני יזכיר אותך". יצוין, כי גם לא העיד על איום בדיקירה בשיחת הטלפון. משכך, גם בהתאם לעדויות עדי ה התביעה במשפט קיימים קושי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

בנוסף, באשר לאיום על ייש להוסיף ולצין כי המטלוננט העידה תחילתה שה הנאשם איים על ייש פגע בו או שירצח אותו, מאחר ולא הסכימים שיבוא לדירה. לעומת זאת, העיד כי הנאשם לא אמר לו דבר, אלא רק שלא יתקרב לבית. בהמשך עדותה שינתה המטלוננט את גרסתה בעניין זה ולמעשה אישרה את דבריו יעדותו, לפיהם הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית. הנאשם עצמו העיד כי ביקש מהטלוננט לצאת מביתו. כל זאת, בעודם כתב האישום נטען שה הנאשם אמר לי "אני רוצה לראות שאתה מתקרב לבית עוד". משכך, גם בהתאם לעדויות עדי ה התביעה במשפט, ונוכח ריבוי הגרסאות, קיימים קושי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

119. **לנายนם מיויחסת עבירה של תקיפה סתם של המטלוננט.**

המאלימה ביקשה להוכיח את התקיפה על המטלוננט על סמך עדויות המטלוננט, וא.

nocach מצאי המהימנות והמשקל שנקבעו על ידי כאמור לעיל, אני קובע כי המאלימה לא הוכיחה שה הנאשם ביצע את עבירת התקיפה ברמת הוכחה של מעלה מכל ספק סביר.

יתרה מכך, כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין יי' המטלוננט וא' לגבי האופן בו תיארו את התקיפה, כשכלם גם מוסרים תיאור השונה מהנתען בכתב האישום.

120. במהלך שמיית הראות הנאשם הוזהר כי יתכן והמאלימה תבקש להרשיעו גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, וזאת על סמך עדותה של א. ואכן, במסגרת הסיכומים ביקש בא כוח המאלימה להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת, שלא בכללה בכתב האישום, של ניסיון לשבש מהלכי משפט, בהתאם לסעיפים 244 + 25 לחוק העונשין.

אין בידי לקבל את בקשת המאלימה להרשיע את הנאשם בעבירה זו של ניסיון לשבש הלילici משפט.

יש לזכור כי הנאשם כפר בהאשמה זו ושלל בעדותו כי פנה לא ונישה לשבש את עדותה, עת הציע לה לסייע בעניין השבת החזקה בבניה בתמורה לכך שהוא לא תעיד.

121. **האפשרות להרשיע אדם בעבירה שלא כללה בכתב האישום מוסדרת בסעיף 184 לחסדי פ' שענינו "הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נתענו בכתב האישום".** בהתאם לסעיף 184 זה, בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשਮתו בה נטגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נתענו בכתב האישום, ובלבבד שניתנה לנאים הזדמנויות סבירה להציגן.

השאלה מהי "הздמנות סבירה להציגן"ណונה על-ידי בית המשפט בשורה ארוכה של פסקי דין. נפסק, כי דרישת זו כוללת שני יסודות: האחד, יסוד טכני-דין, שענינו כי הנאשם הייתה אפשרות לנ��וט פעולות דין-ויתרונות שונות הדרשות לניהול הגנתו, כגון חקירה נגדית, זימון עדים וכדומה. השני, יסוד מהותי, שענינו כי הנאשם הייתה הזדמנות לפתח קו הגנה שיתאים לעובדות החדשות (ראו גם: יעקב קדמי, **על סדר הדין בפליליים, חלק שני (א)**, מהדורות תשס"ט-2009, עמ' 1526-1503).

בנסיבות המקרה דין סבורני כי ספק אם ניתנה לנאים הזדמנות סבירה להציגן מפני האישום בעבירה של ניסיון לשבש מהלכי משפט, ועל כן איןני מוצא הצדקה לבחון את הרשעתו בעבירה זו.

המואשימה הכריזה במהלך עדותה של א על כוונתה לשקל לעתור להרשיע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, הנאשם הוזהר כי יתכן והמואשימה תבקש להרשיעו כאמור, וכן נחקרה חקירה נגדית אודוט טענתה כי הנאשם ניסה לשבש את עדותה, עת הציע לה לסייע עם בנה בתמורה לכך שתעדיך לטובתו, ואף הנאשם העיד והכחיש בחקירותו את טענותיה אלו. בכך ניתן היה לסבור כי ניתנה לנאשם הזדמנויות סבירה והוגנת להtagnon.

חרף זאת, בנסיבות המקרה דן, סבורני כי ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנויות סבירה להtagnon מפני האישום בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט.

המדובר בבקשתה להרשיע את הנאשם בעבירה שאינה חלק מהאירועים נשוא כתוב האישום - לא מבחינת המהות והנסיבות, לא מבחינת הזמן, ולא מבחינת המקום. מדובר במערכת עובדות חדשה, שזיקתה לgresha העובדתית עליה התבססה האשמה בכתב האישום היא רוחקה ורפה. כמו כן, הטענה שהעלטה א בעדותה וועל בסיסה ביקשה המואשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה זו, הועלתה לראשונה, בהפתעה, רק במהלך חקירתה הנגידית, ולא בשלב מוקדם של ההליך, והוא אף לא נמסרה לבא כוכ'h המואשימה במסגרת הודה לעדות, ומכאן שגם לא נמסרה להגנה טרם העדות. לכן, מדובר בטענה שהעלטה בהפתעה גמורה, מבלי שניתן לומר כי הגנה יכולה הייתה לצפות את העלתה הטעונה ולהתכוון לחקרת העדה בהתאם. משכך, ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנויות סבירה והוגנת להtagnon עם הטעונה ולפתח קו הגנה שיתאים לעובדות החדשות.

בקשר זה יפים הדברים שנאמרו על ידי כבוד השופט מצא בע"פ 545/88 **שלמה בן עזרא נגד מדינת ישראל**, פ"ד מג(2), 316:

"אין דומה מקרה, בו מושע הנאשם על-פי מערכת של עובדות חדשות, שזיקתה לgresha העובדתית, עליה נתבססה האשמה מלכתחילה, הינה רפה וקלושה, למקרה בו ניכר קיומו של קשר ענייני ממש ובדוק בין העובדות שעל פיהם הואשם הנאשם לבין העובדות החדשות, שנתגלו במהלך הדיון וועליה נסמכת הרשותו. במקרה מן הסוג הראשון קרוב להנחת, שאם לא הוזהר הנאשם, בשלב מוקדם של ההליך, בדבר קיומה של החזיות החדשה, ימנע בית המשפט מהרשיעו בעבירה אחרת, שאשמו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו (ע"פ 428/74 [4])"

בנוספ', מדובר בטענה שמחייבות, לדידי, המשך בדיקה וחקירה על ידי המשטרה לפני החלטה מצד המואשימה האם יש מקום להאשים את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט. כך, סבורני כי היה מקום לגבות מא הודהה במשטרה בנושא, ובהמשך לכך, היה מקום לגבות את הודהה הנאשם באזהרה. כמו כן היה מקום לשקל ערכית עימות בין השניים, לשקל גביה הודהה מאחוי של הנאשם ומבחן זוגה של א, ואף לשקל לפנות בבקשתה לקבל צוים לשם ביצוע חדרה למכשיiri הטלפון של א ושל הנאשם ולשם ערכית מחקרי תקשורת רלוונטיים, ועוד. כל זאת, בגין שעת נוכח העובדה שא לא הציגה בעדותה ראייה אובייקטיבית התומכת בטענתה, הגם שנתקבקשה לעשות כן וניתנה לה הזדמנות לעשות כן. בעת שהתבקשה א להציג במהלך עדותה את הודהות המذוברות היא טענה תחיליה כי הסוללה הטרוקנה ובהמשך טענה שההודהות אינן קיימות, וכן הוסיפה טענה לא ברורה לפיה היא מוכנה שהדברים יילקו ממשטרת ציון שהוא הראתה להם, שעה שככל לא התקיימה חקירת משטרת בנושא.

סבירני כי, בנסיבות אלה, בבקשתה להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון לשיבוש מהלכי משפט על סמן טענתה של א בלבד, מבלי לבצע חקירה מشرطית מקדימה, פוגעת בהזדמנויות הסבירה של הנאשם להtagnon, בין היתר בשל כך שתוצאות של חקירה שכזו היו יכולות ליתן בידי הנאשם כלים להtagnonות בפני הטעונה ולגיבוש

קו הגנה בהתאם.

יתריה מכך, סבורני כי בקשה להרשיע את הנאשם בנסיבות האמורות לא יכולה להתකבל גם מטעמי הגנה מן הצדק, שכן יתכן שלאחר ביצוע חקירה כאמור הייתה המאשימה מחייבתה שאין די ראיות על מנת להאשים את הנאשם בביצוע העבירה.

123. מקרה דומה נדון במסגרת ת.פ. (ת"א) 4487-09 **מ"י פרקליטות מחוז ת"א-פלילי נ' נחום דגמי צברי** (פורסם בנבו ביום 12.8.10). במקרים זה דחה בית המשפט את בקשה המאשימה להרשיע את הנאשם, בין היתר, בעבירות שיבוש מהליי משפט שהתבססה על הטענה שהנายนם אמר לאשתו לשקר בחיקرتה ולהכחישقلיל את האיווע. בית המשפט סבר שאין מקום לשקל שימוש בסעיף 184 לחסדי"פ וזאת גם משום שספק אם ניתנה לנายนם הזדמנויות סבירה להtagונן בפני אשמה זו.

מקרה דומה נוסף נדון במסגרת ת.פ. (ת"א) 7333/95 **מדינת ישראל נ' יואב נדב** (פורסם בנבו ביום 15.1.03), שם לא שוכנע בית המשפט שיש להרשיע את הנאים בהתאם לסעיף 184 לעיל בהפעלת תחנתת המעבר במקום בנגדו לתנאי הרישון. בית המשפט קבע כי אכן אין מחלוקת שהנאים הפעילו במקום תחנתת המעבר, ברם סוגיות ההיתר לקיומה של תחנת מעבר במקום (בagainst לסוגיות רישון להשליך פסולת במקום), לא היוותה חלק מכתב האישום, ולא התבררה די במהלך המשפט. לפיכך, לא שוכנע בית המשפט כי לנאים ניתנה הזדמנות סבירה להtagונן בגינה.

124. על האמור לעיל יש להוסיף, בבחינת למעלה מן הצורך, כי נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שנקבעו ביחס לעודתה של א', ואשר כוללו גם התייחסות לפרוכות הנוגעות לטענת ניסין השיבוש, לרבות הקשי שבטענת א' לפיה שיחת השיבוש התקיימה כחודש טרם עדותה בעודו של הנאשם נודע כי א' הוספה עדת תביעה נגדו רק בשבוע וחצי ע过后 לעודתה, ולרבות אי יכולתה של א' להמציא ראיות אובייקטיביות לתמיכת טענתה, חרף ההזדמנויות שניתנו לה - הרי שמלילה עומדת היום המאשימה בפני קושי להוכיח את טענת ניסין השיבוש ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

ודוק, אני מוצא לקבוע מסוימות בעניין הטענה לניסין שיבוש הליני המשפט, ובקביעתי היא כי בנסיבות המקרה דנן אין מקום לעשות שימוש בסמכות לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, מכיוון שאני סבור שספק אם ניתנה לנายนם הזדמנות סבירה להtagונן. המאשימה רשאית להוסיף ולחזור טענה זו באופן נפרד, כאמור לעיל.

סוף דבר

125. נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שקבעתי לעיל, באתי לכל מסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח כי הנאשם ביצע את העבירות המוחוסות לו בכתב האישום ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

126. לפיכך, אני מחייב לזכות, מחמת הספק, את הנאשם, ר' ד', מביצוע עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, וביצוע עבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

כמו כן, אני מחליט שלא להיעתר לבקשת המאשימה להרשיء את הנאשם גם בעבירה של ניסיון שיכוש מהלכי משפט, על פי סעיפים 244 + 25 לחוק העונשין, וזאת מאחר שבנסיבות המקרה דין אין מקום לעשות שימוש בסמכות לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, מכיוון שספק אם ניתנה לנאים הזדמנויות סבירה להtagזון מפני האישום בעבירה זו.

זכות ערעור כחוק בבית המשפט המחויז.

ניתנה והודעה היום כ"ט איר תשע"ז, 25/05/2017 במעמד הנוכחים.

ירון גת, שופט